

De Alabamavorderingen Arbitrage

Hoe een oorlogsschip vaart bracht in de ontwikkeling
van internationale arbitrage in de Moderne Tijd

Corneel Debusscher

r0710550

Onder wetenschappelijke begeleiding van:
Prof. dr. R. Lesaffer en mevr. P. Van den Brande

19 april 2020

Inhoud

1	Hoofdstuk 1	11
1.1	<i>Historische context</i>	11
1.1.1	Amerikaanse Burgeroorlog	11
1.1.1.1	Situering en beginpunt	11
1.1.1.2	Aanloop naar de Amerikaanse Burgeroorlog	11
1.1.1.3	Verloop en einde van de Amerikaanse Burgeroorlog	12
1.2	<i>Juridische context</i>	13
1.2.1	Het begrip ‘neutraliteit’ in de internationale gemeenschap van de negentiende eeuw	13
1.2.1.1	Situering	13
1.2.1.2	Hedendaagse definitie	13
1.2.1.3	Neutraliteit in de negentiende eeuw	14
1.2.2	Rechten en plichten van individuen	15
1.2.3	Britse benadering van het begrip ‘neutraliteit’	15
1.2.3.1	Traditionele visie	15
1.2.3.2	Foreign Enlistment Act van 1819	16
1.2.3.3	Gebreken van de Foreign Enlistment Act van 1819	16
1.2.3.4	Eigen rechter over eigen internationale verplichtingen	17
1.2.4	Amerikaanse benadering van het begrip ‘neutraliteit’	18
1.2.5	Vergelijking Britse en Amerikaanse benadering	19
2	Hoofdstuk 2	20
2.1	<i>Feitenschets</i>	20
2.1.1	Blokkade door de Unie	20
2.1.2	Scheepsmacht van de Confederatie	21
2.1.2.1	Privateering	21
2.1.2.2	Bouwen van een eigen vloot	22
2.1.2.3	CSS Alabama	22
2.1.2.4	Piraten, kapers of reguliere oorlogsschepen?	23
2.1.3	Ontstaan van het conflict	24
2.2	<i>Amerikaans perspectief</i>	25
2.2.1	Schenden internationale verplichtingen	25

2.2.2	Rol van Groot-Brittannië in de Amerikaanse Burgeroorlog	25
2.2.2.1	Gevolgen van de neutraliteitsverklaring	25
2.2.2.2	Onwettigheid van de neutraliteitsverklaring	26
2.3	<i>Brits perspectief</i>	27
2.3.1	Binnenlandse processen.....	27
2.3.1.1	Debat	27
2.3.1.2	CSS Alexandra	27
2.3.2	In hoofdorde: geen schending van haar internationale verplichtingen	28
2.3.2.1	Gehandeld in overeenstemming met neutraliteitsstatuut	28
2.3.2.2	Amerikaanse rechtspraak	29
2.3.3	In subsidiaire orde: de niet-naleving kan gerechtvaardigd worden	29
2.3.3.1	Rechtvaardigingsgrond 1: Binnenlandse wetgeving	30
2.3.3.2	Rechtvaardigingsgrond 2: Amerikaanse burgers	30
2.3.3.3	Rechtvaardigingsgrond 3: Goede trouw en belangrijke inspanningen ...	31
3	Hoofdstuk 3	33
3.1	<i>Aanloop naar het Verdrag van Washington</i>	33
3.1.1	Foreign Enlistment Act van 1870	33
3.1.1.1	Aanloop naar een wetswijziging.....	33
3.1.1.2	Nieuwe Foreign Enlistment Act	34
3.1.2	Gezamenlijke Hoge Commissie.....	35
3.1.2.1	Oprichting	35
3.1.2.2	Werking	36
3.1.2.3	Keuze voor arbitrage	36
3.1.2.4	Totstandkoming van het Verdrag van Washington	37
3.2	<i>Bepalingen van het Verdrag van Washington</i>	38
3.2.1	Samenstelling van het Arbitragetribunaal	38
3.2.1.1	Arbiters.....	38
3.2.1.2	Locatie.....	39
3.2.2	Werking van het Arbitragetribunaal	39
3.2.2.1	Te behandelen rechtsvragen.....	39
3.2.2.2	Onbehandelde rechtsvragen: legitimiteit neutraliteitsverklaring	40

3.2.2.3	Onbehandelde rechtsvragen: indirecte schade.....	40
3.2.3	Toepasselijk recht	41
3.2.3.1	Retroactieve werking	41
3.2.3.2	Regels van artikel 6.....	41
3.2.3.3	Totstandkoming van artikel 6.....	42
3.2.3.4	Positie van artikel 6 binnen het internationale recht.....	43
4	Hoofdstuk 4	44
4.1	<i>De Alabamavorderingen arbitrage</i>	44
4.1.1	Vorbereiding van het proces.....	44
4.1.2	Verloop van het proces	44
4.2	<i>Vonnis</i>	45
4.2.1	Overwegingen van het Arbitragetribunaal	45
4.2.1.1	Het toepasselijke recht	45
4.2.1.2	Volle verplichting van neutraliteit	45
4.2.1.3	Schending van het geldende recht.....	46
4.2.1.4	Onmogelijkheid van Groot-Brittannië om haar handelen te rechtvaardigen	46
4.2.2	Uitspraak.....	46
4.3	<i>Situering binnen internationale arbitrage</i>	47
4.3.1	Jay-verdrag.....	48
4.3.1.1	Oprichting arbitragecommissies	48
4.3.1.2	Samenstelling eerste arbitragecommissie	48
4.3.1.3	Samenstelling tweede arbitragecommissie.....	49
4.3.1.4	Samenstelling derde arbitragecommissie.....	49
4.3.1.5	Conclusie	50
4.3.2	Verdrag van Gent.....	50
4.3.2.1	Samenstelling eerste arbitragecommissie	51
4.3.2.2	Samenstelling tweede arbitragecommissie.....	51
4.3.2.3	Samenstelling derde arbitragecommissie.....	52
4.3.2.4	Conclusie	52
4.3.3	Internationale arbitrage na de Alabamavorderingen arbitrage	52
5	Hoofdstuk 5	53
5.1	<i>Gevolgen sensu stricto</i>	53

5.1.1	Beslechten van het geschil	53
5.1.1.1	Nakoming schuld.....	53
5.1.1.2	Verdeling onder de slachtoffers.....	53
5.1.2	Totstandbrenging van nationaal en internationaal recht	54
5.1.2.1	Nationaal recht	54
5.1.2.2	Internationaal recht	54
5.2	<i>Gevolgen sensu lato</i>	55
5.2.1	Invloed op internationale arbitrage	55
5.2.1.1	Bindend karakter van arbitrale uitspraken	55
5.2.1.2	Nieuwe manier van samenstelling van arbitrage-tribunalen.....	56
5.2.1.3	Arbitrage als alternatief voor oorlog	56
5.2.2	Invloed op het internationaal recht.....	57
5.2.2.1	De overlevering van de Alabama-regels.....	57
5.2.2.2	Het uitsluiten van nationaal recht ter rechtvaardiging van schendingen van internationaal recht	58
5.2.2.3	Staatsaansprakelijkheid	59
6	Conclusie	60
6.1.1	Invloed op internationale arbitrage in de Moderne Tijd	60
6.1.2	Rol in totstandkoming van nationaal en internationaal recht.....	61
7	Bibliografie	62
7.1	<i>Wetgeving</i>	62
7.2	<i>Rechtspraak</i>	63
7.3	<i>Rechtsleer</i>	64
7.3.1	Boeken.....	64
7.3.1.1	Primaire bronnen	64
7.3.1.2	Secundaire bronnen.....	64
7.3.2	Tijdschriften	67
7.3.2.1	Primaire bronnen	67
7.3.2.2	Secundaire bronnen.....	68
7.3.3	Online bronnen	70

Inleiding

Na een vier jaar durend conflict dat honderdduizenden burgers het leven kostte, kwam de Amerikaanse Burgeroorlog in het jaar 1865 tot een einde. Ondanks blijvende spanningen tussen Noord en Zuid, werd het land herenigd en separatisme de kop ingedrukt. Het verslaan van interne revolutionaire bewegingen etaleerde de macht van de Amerikaanse federale overheid, doch externe internationale conflicten die waren ontsproten tijdens en ten gevolge van de Burgeroorlog vroegen om op een rechtvaardige manier te worden beslecht.

Het geschil tussen de Verenigde Staten van Amerika en Groot-Brittannië, genaamd de Alabamavorderingen, was er zo één. Het bouwen van oorlogsschepen voor de Geconfedereerde Staten van Amerika in Britse scheepswerven, terwijl Groot-Brittannië zich neutraal had verklaard, gaf aanleiding tot ernstige diplomatieke spanningen tussen beide naties.

Internationale arbitrage wist op een efficiënte manier dit aanhoudende conflict vreedzaam op te lossen.

Stand van zaken

Internationale arbitrage kent een lange en evolutieve geschiedenis. Al sinds de oudste tijden werden vormen van internationale arbitrage aangewend om internationale conflicten te remediëren.¹

Tijdens de zestiende, zeventiende en het begin van de achttiende eeuw kende internationale arbitrage echter geen hoogdagen. Internationale arbitragezaken waren niet geheel onbestaande, maar het opkomende nationalisme van de zestiende en zeventiende eeuw belemmerde het gebruik ervan. Rechtsgeleerden en

¹ H.S. FRASER, "Sketch of the History of International Arbitration", *Cornell Law Review* 1926, vol. 11, nr. 2, (179) 185-186.

filosofen, zoals GROTIUS en ROUSSEAU, bleven echter pleiten voor vreedzame manieren van geschillenbeslechting als alternatief voor oorlogvoering.²

Het Jay-verdrag van 1794 en de bijhorende arbitragezaken betekenden een kantelpunt. Internationale arbitrage kende een heropleving. Deze evolutie werd verdergezet aan het einde van de negentiende en het begin van de twintigste eeuw, met de Haagse Vredesconferentie van 1899 en die van 1907, waarin internationale arbitrage verder vorm kreeg en het Permanent Hof van Arbitrage werd opgericht.³

Vandaag de dag is internationale arbitrage een gevestigde praktijk, gekenmerkt door het bestaan van tal van internationale arbitragerechtbanken, verdragen en regelgevingen.

Onderzoeksvraag

De centrale vraag van dit werk is: op welke manier oefende de Alabamavorderingen arbitrage een invloed uit op de ontwikkeling van internationale arbitrage in de Moderne Tijd en welke rol speelde zij in de totstandkoming van nationaal en internationaal recht?

Met Moderne Tijd wordt voor het bestek van dit werk de periode van de tweede helft van de achttiende eeuw tot heden bedoeld.

Het stellen van deze vraag is pertinent, aangezien het onderzoeken van de Alabamavorderingen arbitrage essentieel is voor het correct begrijpen en bevatten van de manier waarop internationale arbitrage gedurende de Moderne Tijd is geëvolueerd en welke vorm zij vandaag de dag aanneemt.

Structuur

In Hoofdstuk 1 wordt een schets gemaakt van de juridisch-historische context waarin de Alabamavorderingen tot stand kwamen, met specifieke aandacht voor

² H.S. FRASER, *op. cit.*, (179) 198-208.

³ H.S. FRASER, *op. cit.*, (179) 198-208.

de internationale verplichtingen ten gevolge van een neutraliteitsstatuut. Hierbij wordt een vergelijking gemaakt tussen de positie van een neutraliteitsstatuut binnen het Britse, Amerikaanse en internationale recht.

In Hoofdstuk 2 worden de feiten van de zaak uiteengezet, inclusief een uiteenzetting van de standpunten en perspectieven van beide partijen in het geschil.

In Hoofdstuk 3 worden de totstandkoming en de bepalingen van het Verdrag van Washington besproken, waarbij de nadruk wordt gelegd op de regels met betrekking tot de samenstelling en de werking van het Arbitragetribunaal en het toe te passen recht.

In Hoofdstuk 4 wordt uiteengezet hoe de Alabamavorderingen arbitrage verliep, wat het Arbitragetribunaal oordeelde en op basis van welke overwegingen zij haar vonnis staaft. Daarnaast wordt onderzocht hoe de Alabamavorderingen arbitrage zich positioneerde ten aanzien van vroegere en latere internationale arbitragezaken, waarbij een vergelijking wordt gemaakt met de arbitragezaken van het Jay-verdrag (1794) en die van het Verdrag van Gent (1814).

In Hoofdstuk 5 worden de gevolgen van de Alabamavorderingen onderzocht, zowel de rechtstreekse gevolgen tussen de partijen, de gevolgen *sensu stricto*, als de gevolgen binnen een ruimer juridisch-historisch kader, de gevolgen *sensu lato*.

In de conclusie zal op een heldere manier een overzicht worden gegeven van de bevindingen van dit onderzoek, waardoor de onderzoeksvraag zal worden beantwoord.

Methodologie

Het beantwoorden van de onderzoeksvraag verloopt aan de hand van een interdisciplinair bronnenonderzoek, waarbij zowel zuiver juridische als historische en politicologische invalshoeken aan bod komen. Naast een bronnenonderzoek wordt er in dit werk gebruik gemaakt van intra-nationale, inter-temporele en zuiver interne rechtsvergelijking om tot een correct antwoord te komen.

1 Hoofdstuk 1

1.1 Historische context

1.1.1 Amerikaanse Burgeroorlog

1.1.1.1 Situering en beginpunt

De Amerikaanse Burgeroorlog was een vier jaar durend gewapend conflict tussen de Verenigde Staten van Amerika, bestaande uit de Noordelijke Staten, ook wel de Unie genoemd, en de elf afgescheiden Zuidelijke Staten, ook wel de Geconfedereerde Staten van Amerika, of kortweg Confederatie, genoemd.⁴

De aanval van Geconfedereerde rebellen op Fort Sumter in de haven van Charleston, South-Carolina, op 12 april 1861 wordt aangeduid als het officiële beginpunt van de Amerikaanse Burgeroorlog.⁵

1.1.1.2 Aanloop naar de Amerikaanse Burgeroorlog

De Burgeroorlog kende een decennialange aanloop, met als grootste twistpunten tussen de Noordelijke en Zuidelijke Staten het al dan niet afschaffen van de slavernij en het al dan niet verder uitbreiden van de macht van de federale overheid ten koste van de staten.⁶

⁴ C.F. ADAMS, *Before and after the Treaty of Washington: The American Civil War and the War in the Transvaal*, New York, Society, 1902, 9.; X, "American Civil War", *Encyclopædia Britannica* 2020, <https://academic.eb.com/levels/collegiate/article/American-Civil-War/6104>.; X, "1861–1865: The Civil War and International Diplomacy", *Office of the Historian* 2017, <https://history.state.gov/milestones/1861-1865/foreword>.

⁵ E. CHADWICK, "The British View of Neutrality in 1872", *Nottingham Trent University* 2018, http://irep.ntu.ac.uk/id/eprint/33647/1/11074_Chadwick_v2.pdf, (1) 2-3.; D.H. DONALD en J.G. RANDALL, *The Civil War and Reconstruction*, Lexington, D.C. Heath and Company, 1969, 155.; F.L. PAXSON, *The American Civil War*, Londen, Williams and Norgate Press, 1945, 52-53.; X, "American Civil War", *op. cit.*

⁶ D.H. DONALD en J.G. RANDALL, *op. cit.*, 50-51; P. GEYL, "De Amerikaanse Burgeroorlog en het probleem der onvermijdelijkheid", *Mededelingen der Koninklijke Nederlandsche Akademie van Wetenschappen* 1949, nr. 12, (295) 296.; F.L. PAXSON, *op. cit.*, 20.; M.

Na de overwinning van Abraham Lincoln, een Republikeinse politicus die pleitte voor een politiek beleid van non-expansie van slavernij, in 1860 als president van de Verenigde Staten, escaleerde het conflict dermate dat de staat South Carolina overging tot een secessie van de Verenigde Staten.⁷

In de maanden nadien volgden de staten Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana en Texas het voorbeeld van South Carolina. Samen vormden de afgescheiden staten de Geconfedereerde Staten van Amerika, een confederatie waarin slavernij de norm was en de staten de politieke overmacht hadden.⁸

1.1.1.3 Verloop en einde van de Amerikaanse Burgeroorlog

In de weken na de aanval op Fort Sumter vervoegden de staten Virginia, Arkansas, Tennessee en North Carolina de Geconfedereerde Staten.⁹

Naast een oorlog op land, speelde de Amerikaanse Burgeroorlog zich voor een belangrijk deel af op zee.¹⁰ Zowel kaperschepen in dienst van de Geconfedereerde Staten, als reguliere Geconfedereerde oorlogsschepen veroverden en vernietigden handelsschepen met als doel de economie van de Unie te verstoren.¹¹

Het conflict nam een einde in het jaar 1865 met de overgave van de Geconfedereerde rebellen, die militair het onderspit hadden moeten delven tegen

SINHA, *The Slave's Cause: A History of Abolition*, New Haven, Yale University Press, 2016, 584.; E.B. SMITH, *The Death of Slavery*, Chicago, The University of Chicago Press, 1967,175-177.

⁷ E. CHADWICK, "The British View of Neutrality in 1872", *op. cit.*, (1) 2.; D.H. DONALD en J.G. RANDALL, *op. cit.*, 135-136.; C.P. ROLAND, *The Confederacy*, Chicago, The University of Chicago Press, 1960, 1-15.; M. SINHA, *op. cit.*, 566-567.

⁸ C.P. ROLAND, *op. cit.*, 16-20.; X, "American Civil War", *op. cit.*

⁹ C.P. ROLAND, *op. cit.*, 32-33.; X, "American Civil War", *op. cit.*

¹⁰ D.H. DONALD en J.G. RANDALL, *op. cit.*, 438-451.; P. GEYL, *op. cit.*, (295) 295-296.; X, "1861-1865: The Civil War and International Diplomacy", *op. cit.*

¹¹ J. SEXTON, "The Funded Loan and the Alabama Claims", *Diplomatic History* 2003, (449) 454.; X, "American Civil War", *op. cit.*

de Unie. De Zuidelijke Staten werden opnieuw ondergebracht onder de Verenigde Staten van Amerika.¹²

1.2 Juridische context

1.2.1 Het begrip ‘neutraliteit’ in de internationale gemeenschap van de negentiende eeuw

1.2.1.1 Situering

Groot-Brittannië verklaarde zichzelf als eerste natie neutraal ten aanzien van de Amerikaanse Burgeroorlog door middel van een eenzijdige Verklaring van Neutraliteit op 3 mei 1861.¹³

Frankrijk en Spanje volgden al snel het voorbeeld van Groot-Brittannië door zich respectievelijk op 10 en 17 juni 1861 neutraal te verklaren. In de maanden nadien verklaarden ook Nederland, Brazilië, Pruisen, Denemarken, België, Rusland, Portugal, de Hawaïaanse eilanden, Bremen en Hamburg zich neutraal ten aanzien van de Amerikaanse Burgeroorlog.¹⁴

1.2.1.2 Hedendaagse definitie

Neutraliteit in een hedendaagse context betekent “*de specifieke status, gedefinieerd door het internationaal recht, van een natie om geen deel te nemen aan een gewapend conflict.*”¹⁵

¹² D.H. DONALD en J.G. RANDALL, *op. cit.*, 514-532.; C.P. ROLAND, *op. cit.*, 189-190.

¹³ Britse Verklaring van Neutraliteit in de Amerikaanse Burgeroorlog van 13 mei 1861; E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 3.

¹⁴ E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 17.; J.B. MOORE, *History and Digest of the International Arbitrations to which the United States has been a Party*, Washington, Government Printing Office, 1898, 595.

¹⁵ M. BOTHE, “Neutrality, Concept and General Rules”, *Oxford Public International Law* 2015, <https://opil.ouplaw.com/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e349>.

1.2.1.3 Neutraliteit in de negentiende eeuw

De hedendaagse definitie van neutraliteit ging echter niet op in de negentiende eeuw. Hoewel het concept neutraliteit deel uitmaakte van het politieke discours van naties, was het begrip in juridisch termen nog niet duidelijk gedefinieerd.¹⁶

De invulling van het begrip neutraliteit verschilde sterk van natie tot natie.¹⁷ Behalve enkele specifieke, internationale minimumvoorwaarden, zoals de Verklaring van Parijs betreffende Maritiem Recht van 16 april 1856, gaf elke natie een autonome betekenis aan het begrip en was er binnen de internationale gemeenschap geen eensgezindheid over de rechten en plichten die het statuut van ‘neutrale natie’ met zich meebracht.¹⁸

Doch, over het algemeen bestond er overeenstemming dat neutraliteit enerzijds het recht inhield voor de neutrale natie om niet nadelig te worden beïnvloed door het conflict en anderzijds de verplichting om niet te interveniëren in het conflict.¹⁹

Het statuut van ‘neutrale natie’ was aantrekkelijk voor naties die economische handelsrelaties wensten te onderhouden met beide oorlogvoerende partijen.²⁰

¹⁶ N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, “The Foreign Enlistment Act, International Law, and British Politics, 1819–2014.” *The International History Review* 2015, (636) 641.; S. NEFF, *The Rights and Duties of Neutrals: A General History*, Manchester, Manchester University Press, 2000, 44.

¹⁷ E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 4.; I. VAN HULLE, “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *Oxford Public International Law* 2019, <https://opil.ouplaw.com/page/808>.

¹⁸ Verklaring van Parijs betreffende Maritiem Recht van 16 april 1856; R.L. BINDSCHEDLER, “Neutrality, Concept and General Rules”, *Encyclopedia of Public International Law* 1982, (9) 11.; E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 4.; J.H.W. VERZIIL, *International Law in Historical Perspective Part IX-B: The Law of Neutrality*, Alphen aan de Rijn, Sijthoff & Noordhoff, 1979, 115.

¹⁹ R.L. BINDSCHEDLER, *op. cit.*, (9) 12.; M. BOTHE, “Neutrality, Concept and General Rules”, *op. cit.*; Y. DINSTEIN, “Neutrality in Sea Warfare”, *Encyclopedia of Public International Law* 1982, 19-28.

²⁰ M. ABBENHUIS, *An Age of Neutrals, Great Power Politics, 1815-1914*, Cambridge, Cambridge University Press, 2014, 97-98.; N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 650.; R.W. RUSSEL, *Neutral relations and the treaty of Washington*, Washington D.C., M’Gill & Witherow, 1872, 1.

1.2.2 Rechten en plichten van individuen

Een neutraliteitsverklaring is een bron van internationaal recht die een relatie tussen naties vaststelt. Zij levert bijgevolg enkel rechten en plichten op voor de betrokken naties en niet voor diens onderdanen.²¹

Van een effectieve neutraliteit kan echter geen sprake zijn indien de onderdanen van de neutrale natie vrij kunnen interveniëren in het conflict. Een natie die verklaart zich neutraal te gedragen in een gewapend conflict heeft dan ook de verplichting onder het internationaal recht om interne wetgeving aan te nemen die de private activiteiten van haar burgers beperkt in zoverre deze onverenigbaar zouden zijn met het statuut van neutrale natie.²²

1.2.3 Britse benadering van het begrip ‘neutraliteit’

1.2.3.1 Traditionele visie

Groot-Brittannië legde traditioneel het zwaartepunt van de verplichtingen bij de oorlogvoerende partijen. De oorlogvoerende partijen zelf waren verantwoordelijk om toe te zien op de naleving van de neutraliteit van neutrale naties door middel van blokkades die neutrale schepen konden controleren op de handel van illegale goederen met de vijand en bijhorende juridische mechanismen om deze neutrale schepen te berechten.²³

De verplichtingen van de neutrale natie werden daarentegen aanzien als zeer beperkt.²⁴

²¹ K. ZEMANEK, “Neutral Nationals”, *Encyclopedia of Public International Law* 1984, (4) 4-5.

²² K. ZEMANEK, *op. cit.*, (4) 5.

²³ E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 5.; F.E. SMITH, *International Law*, Londen, The Temple Primers, 1900, 182.; I. VAN HULLE, “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *op. cit.*; X, “The Claims of the United States: Art. IX. Case on behalf of the Government of the United States submitted to the Tribunal of Arbitration to be convened at Geneva under the Treaty of Washington of the 8th of May, 1871.”, *Government printing office* 1872, (549) 559.

²⁴ X, “The Claims of the United States”, *op. cit.*, (549) 559.

Deze traditionele visie vertaalde zich in de Foreign Enlistment Act van 1819, de Britse wet van intern recht die de handelingen van Britse onderdanen die onverenigbaar waren met een Brits neutraliteitsstatuut reguleerde.²⁵

1.2.3.2 *Foreign Enlistment Act van 1819*

Uit de parlementaire voorbereiding van de Foreign Enlistment Act van 1819 blijkt dat het niet de bedoeling was van de wetgever om Britse onderdanen volledig te verbieden om te interveniëren in buitenlandse conflicten.²⁶ Elke inmenging van een Britse onderdaan die niet specifiek bij wet was verboden, was bijgevolg toegestaan.

De Foreign Enlistment Act van 1819 stelde het deelnemen aan buitenlandse conflicten zonder de toestemming van de Britse Kroon strafbaar, alsook het uitrusten en bewapenen van oorlogsschepen en het bewapenen van soldaten ter ondersteuning van een van de oorlogvoerende partijen ten aanzien van wie Groot-Brittannië zich neutraal had verklaard.²⁷ Deze opsomming moet limitatief en beperkend worden geïnterpreteerd.²⁸

Een interpretatie naar analogie, waarbij vergelijkbare situaties evenzeer onder het toepassingsgebied van de Foreign Enlistment Act van 1819 zouden worden gebracht, lijkt bijgevolg uit den boze.

1.2.3.3 *Gebreken van de Foreign Enlistment Act van 1819*

Het was niet specifiek verboden overeenkomstig de Foreign Enlistment Act van 1819 om schepen te bouwen voor een van de oorlogvoerende partijen, zolang

²⁵ Foreign Enlistment Act van 1819

²⁶ Foreign Enlistment Bill, House of Lords, 1819

²⁷ E.D. ADAMS, *Great Britain and the American Civil War*, Berlijn, Cornelsen Verlag GmbH, 2007, 117.; N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 640.; J.W. CECIL TURNER, *Kenny's Outlines of Criminal Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2013, 431.; E. KUSSBACH, "Neutrality Laws", *Encyclopedia of Public International Law* 1984, (28) 29.

²⁸ Foreign Enlistment Bill, House of Lords, 1819

deze schepen niet zouden worden uitgerust of bewapend binnen de Britse jurisdictie.²⁹ Daarbovenop waren de Britse onderdanen niet eens verplicht om te informeren naar de uiteindelijke bestemming van het schip.³⁰

De internationale verplichting voor neutrale naties om geen van beide oorlogvoerende partijen enige maritiem-militaire steun te verlenen, werd door de regels van de Foreign Enlistment Act van 1819 dermate uitgehold, dat er moeilijk sprake kan zijn van een correcte naleving in hoofde van Groot-Brittannië.

De veelzijdige lacunes en achterpoortjes in de Foreign Enlistment Act van 1819, die gedurende de Amerikaanse Burgeroorlog al snel boven water kwamen, maakten het voor de Britse overheid onmogelijk om een samenwerking tussen Britse scheepsbouwers en de regering van de Confederatie te verhinderen of te bestraffen, met alle gevolgen van dien.³¹

Reeds tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog pleitten de Britse scheepswerven, die in binnenlandse processen werden vervolgd vanwege een beweerde schending van deze wet, dan ook voor een wetsherziening die hen meer duidelijkheid en rechtszekerheid moest bieden.³²

1.2.3.4 Eigen rechter over eigen internationale verplichtingen

Ten slotte ging de traditionele Britse visie ervan uit dat de neutrale natie zelf de uiteindelijke rechter was over haar eigen internationale verplichtingen en zelf kon beslissen of een schending ervan zou leiden tot aansprakelijkheid en eventuele restitutie.³³

²⁹ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 17.; T. BINGHAM, “The Alabama Claims Arbitration”, *International and Comparative Law Quarterly* 2005, (1) 9.

³⁰ E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 15.

³¹ N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 653-654.; J.W. CECIL TURNER, *op. cit.*, 431.

³² zie *infra* 2.3.1.2

³³ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 138.

Wat Groot-Brittannië betref, was aansprakelijkheid ten gevolg van een schending van haar internationale verplichtingen, zowel voor materiële als morele schade, naar haars inziens slechts mogelijk indien de juridische adviseurs van de regering vaststelden dat er voldoende bewijs was van de intentie in hoofde van Groot-Brittannië om haar internationale verplichtingen niet na te komen.³⁴

1.2.4 Amerikaanse benadering van het begrip ‘neutraliteit’

Volgens de Amerikaanse visie lag het zwaartepunt van de verplichtingen bij de neutrale natie. De neutrale natie had volgens deze visie een due diligence-verplichting om eigen activiteiten die onverenigbaar waren met het neutraliteitsstatuut te verhinderen, alsook activiteiten van onderdanen die hiermee in strijd zouden zijn.³⁵

Due diligence is “*een gedragsverplichting voor een rechtssubject*.”³⁶ Om te bepalen of een rechtssubject zich overeenkomstig de opgelegde gedragsverplichting heeft gedragen, wordt het criterium van de verantwoordelijke burger of verantwoordelijke overheid gebruikt. Als een rechtssubject niet handelt overeenkomstig de gedragsverplichting, spreekt met in het Angelsaksische recht van ‘negligence’, wat kan leiden tot aansprakelijkheid.³⁷

De Verenigde Staten gebruikten dus een concept uit hun nationale rechtssysteem ter interpretatie en invulling van de internationale verplichtingen van neutrale naties.

³⁴ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 138.

³⁵ R.W. RUSSEL, *op. cit.*, 28.; I. VAN HULLE, “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *op. cit.*

³⁶ T. KOIVUROVA, “Due Diligence”, *Oxford Public International Law* 2010, <https://opil.ouplaw.com/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e1034>.

³⁷ T. KOIVUROVA, “Due Diligence”, *op. cit.*

1.2.5 Vergelijking Britse en Amerikaanse benadering

De Amerikaanse visie op het begrip neutraliteit was in de eerste plaats gericht op de verplichtingen van de neutrale natie ten aanzien van de oorlogvoerende partijen, terwijl de Britse visie vertrok vanuit de verplichtingen van de oorlogvoerende partijen.

De algemene Amerikaanse due diligence-benadering omvatte veel meer en veel striktere verplichtingen voor de neutrale natie en zijn onderdanen dan bleek uit de limitatieve lijst van de Britse Foreign Enlistment Act van 1819.

De stellige tegenstrijdigheden in beide visies en de afwezigheid van algemeen geldende internationale normen met betrekking tot neutraliteit in de 19^e eeuw vormden de voedingsbodem voor een jarenlang juridisch conflict, genaamd de Alabamavorderingen.

2 Hoofdstuk 2

2.1 Feitenschets

2.1.1 Blokkade door de Unie

Op 19 april 1861, een week na het officieel uitbreken van de Amerikaanse Burgeroorlog, kondigde president Lincoln een maritieme blokkade af van alle havens van de Geconfedereerde Staten.³⁸

Het vestigen van een blokkade was voor de internationale gemeenschap een duidelijk signaal voor het uitbreken van een militair conflict, aangezien blokkades overeenkomstig het internationaal recht werden gekwalificeerd als een oorlogsdaad.³⁹

De Geconfedereerde Staten waren niet in staat om zich te krachtdadig te verzetten tegen deze maritieme blokkade, omwille van het feit dat zij noch een eigen vloot hadden, noch de capaciteit om er één te bouwen.⁴⁰

³⁸ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 3.; D.H. DONALD en J.G. RANDALL, *op. cit.*, 438.; C.A. MILES, “Sir Stafford Northcote's Ode to the Fourth Article: an insight into the negotiation of the 1871 Treaty of Washington”, *Cambridge Journal of International and Comparative Law* 2015, (167) 167.; P. SEIDEL, “The Alabama”, *Encyclopedia of Public International Law* 1992, vol. 1, (97) 97.; X, “The Alabama Claims”, *The Saturday Review* 1868, (259) 260.; X, “The Claims of the United States”, *op. cit.*, (549) 556.

³⁹ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 65.; N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 651.; E.J. GROVE, “Blockade”, *The Oxford Encyclopedia of Maritime History* 2007, vol.1, (298) 298-303.; C. MACKAY, “The Alabama Claims”, *The London Review* 1867, (256) 257.; X, “The Alabama Claims”, *The Saturday Review* 1868, *op. cit.*, (259) 260.; X, “The Claims of the United States”, *op. cit.*, (549) 556.

⁴⁰ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 13.; E.D. ADAMS, *op. cit.*, 118.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 3.; D.H. DONALD en J.G. RANDALL, *op. cit.*, 438.; W.F. SPENCER, *The Confederate Navy in Europe*, Tuscaloosa, University of Alabama Press, 1983, 170.

2.1.2 Scheepsmacht van de Confederatie

2.1.2.1 Privateering

Op 17 juni 1861, twee dagen voor de Unie haar maritieme blokkade had afgekondigd, verklaarden de Geconfedereerde Staten dat zij alle kapiteins van private schepen die als “privateers”, ook wel kapers genoemd, wensten buit te maken op schepen van de Unie zouden voorzien van kaperbrieven.⁴¹

Privateering verwijst naar het verlenen van vergunningen, genaamd kaperbrieven, door het staatshoofd of de overheid van een natie aan particuliere schepen om oorlog te voeren tegen de vijanden van deze natie. Kapers kregen geen salaris uitgekeerd door de natie die hen een kaperbrief had verleend, maar zij deelden wel in de buit van hun veroveringen.⁴²

Terwijl de meeste Europese naties, waaronder Groot-Brittannië, zich er reeds in de Verklaring van Parijs van 1856 toe hadden verbonden om geen gebruik te maken van privateering, bleef privateering nog tot en met de Amerikaanse Burgeroorlog deel uitmaken van de Amerikaans maritieme oorlogscultuur.⁴³

Ondanks het feit dat een heel aantal particuliere schepen zich hadden aangeboden om aan privateering te doen voor de Geconfedereerde Staten, was deze optie alleen geen oplossing tegen de blokkade in het licht van de enorme scheepsmacht van de Unie.⁴⁴

⁴¹ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 3.; J. VAN NIERKERK, “The story of the CSS Alabama”, *Fundamina: A Journal of Legal History* 2007, vol. 13 nr. 2, (175) 177.

⁴² J.G. LEEFE, “Privateering”, *Canadian Encyclopedia* 2015, https://search-proquest-com.kuleuven.ezproxy.kuleuven.be/docview/2316377347?rfr_id=info%3Axri%2Fsid%3Aprimo.

⁴³ C. MURRAY, *SALUS POPULI SUPREMA LEX The Development of National Security Jurisprudence Prior to the First World War*, Durham, Master of Jurisprudence Thesis Department of Law Durham University, 2006, 33.; N. PARRILLO, “The De-Privatization of American Warfare: How the U.S. Government Used, Regulated, and Ultimately Abandoned Privateering in the Nineteenth Century”, *Yale Journal of Law & the Humanities* 2007, vol. 19 nr. 1, (1) 73.

⁴⁴ J. VAN NIERKERK, *op. cit.*, (175) 177.

2.1.2.2 *Bouwen van een eigen vloot*

Naast het inzetten van externe kaperschepen zochten de Geconfedereerde Staten daarom hulp in het buitenland voor het uitbouwen van een eigen Geconfedereerde Marine.⁴⁵

Hiertoe werden verschillende hooggeplaatste Geconfedereerde vertegenwoordigers naar Europese scheepswerven gestuurd. In de loop van de volgende vier jaar werden op z'n minst dertien oorlogsschepen gebouwd, doch niet uitgerust of bewapend, in het neutrale Groot-Brittannië voor de Confederatie.⁴⁶

De vloot van de Confederatie had als voornaamste doel de handelsschepen van en naar de Unie te veroveren, te plunderen of te vernietigen enerzijds, en de blokkade te doorbreken anderzijds.⁴⁷

2.1.2.3 *CSS Alabama*

De *CSS Alabama*, een schip gebouwd voor de Geconfedereerde Staten in een scheepswerf in Liverpool, was het meest vernielzuchtige en beruchte vaartuig van de Geconfedereerde Marine. In de twee jaar dat zij actief was op zee vernietigde zij op z'n minst 64 vaartuigen van de Unie, waarvan zeker één oorlogsschip.⁴⁸ Op

⁴⁵ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 14.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 4.; Y. DINSTEIN 1982, *op. cit.*, 22.; C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 167.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 97.; X, "American Civil War", *op. cit.*

⁴⁶ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 14.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 4.; Y. DINSTEIN 1982, *op. cit.*, 22.; C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 167.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 97.; X, "American Civil War", *op. cit.*

⁴⁷ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 4.; X, "American Civil War", *op. cit.*; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 97.; J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 454.

⁴⁸ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 7.; Y. DINSTEIN 1982, *op. cit.*, 23.; C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 167.; T.G. OTTE, *The Making of British Foreign Policy, 1865-1914*, Cambridge, Cambridge University Press, 2011, 70.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.

19 juni 1864 werd de *Alabama* tot zinken gebracht door een oorlogsschip van de Unie.⁴⁹

Naast de CSS *Alabama*, behoorden de CSS *Florida*, de CSS *Alexandra* en de CSS *Shenandoah* tot de meest notoire oorlogsschepen van de Geconfedereerde Marine.⁵⁰

Het geheel van vorderingen volgend uit de schade veroorzaakt door deze oorlogsschepen wordt aangeduid als de Alabamavorderingen.⁵¹

2.1.2.4 *Piraten, kapers of reguliere oorlogsschepen?*

De vraag of schepen zoals de CSS *Alabama* en de CSS *Florida* moeten worden gekwalificeerd als piraten, kapers of reguliere oorlogsschepen is zo oud als de schepen zelf.

Terwijl de regering en de rechtbanken van de Verenigde Staten ze categoriseerden onder piraterij, erkende de Franse pers de CSS *Florida* als een regulier oorlogsschip en kwalificeerde het Tribunaal van Koophandel van Bordeaux de CSS *Alabama* als een kaperschip.⁵²

Reguliere oorlogsschepen werden in de negentiende eeuw gedefinieerd als “*schepen die worden uitgerust door de regering van een onafhankelijke macht, en die, wanneer zij handelingen verrichten die in strijd zijn met het internationale recht, niet kunnen worden berecht in gewone rechtbanken, maar waarvan vorderingen enkel via diplomatieke kanalen kunnen worden geredieerd.*”⁵³

⁴⁹ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 7.; C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 167.

⁵⁰ C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 167.

⁵¹ C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 167.

⁵² M. MALESPINE, “The Rebel Cruisers, The Confederate Navy.”, *The New York Times* 1863, (2) 2.

⁵³ M. MALESPINE, *op. cit.*, (2) 2.

Zoals hoger vermeld waren kaperschepen particuliere schepen, die in tegenstelling tot reguliere oorlogsschepen wel voor de gewone rechtbanken konden worden gebracht indien zij handelden in strijd met het recht. Piraten daarentegen waren criminelen, die buiten de wet handelden.⁵⁴

Aangezien schepen zoals CSS *Alabama* en de CSS *Florida* geen private schepen waren, maar door een onafhankelijke macht gecommiteerde en geautoriseerde oorlogsschepen, moeten zij worden gekwalificeerd als reguliere oorlogsschepen van de Geconfedereerde Marine en niet als piraten of kapers.⁵⁵

2.1.3 Ontstaan van het conflict

Ondanks waarschuwingen en aanmaningen van de Amerikaanse overheid, was Groot-Brittannië er niet in geslaagd om haar beleid op een doeltreffende manier aan te passen en de bouw van Geconfedereerde oorlogsschepen binnen haar jurisdictie en de uitvaart uit haar jurisdictie op een correcte manier te verhinderen.⁵⁶

De manier waarop Groot-Brittannië in de Amerikaanse Burgeroorlog handelde, of naliet om te handelen, en de schade die dit tot gevolg had, gaf aanleiding tot ernstige diplomatieke spanningen tussen beide grootmachten.⁵⁷

De Verenigde Staten van Amerika achtten Groot-Brittannië aansprakelijk voor de schade die de Geconfedereerde vloot aan de Verenigde Staten en haar burgers had aangebracht, en eisten om te worden vergoed.⁵⁸

⁵⁴ J.G. LEEFE, "Privateering", *op. cit.*; M. MALESPINE, *op. cit.*, (2) 2.

⁵⁵ M. MALESPINE, *op. cit.*, (2) 2.; J. VAN NIERKERK, *op. cit.*, (175) 183.

⁵⁶ Arbitragetribunaal van Genève (gevestigd door artikel I van het Verdrag van Washington van 8 mei 1871), 14 September 1872, *Reports of International Arbitration Awards* 2012, volume XXIX, 130.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.

⁵⁷ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 11.; C. MURRAY, *op. cit.*, 64.

⁵⁸ R.W. RUSSEL, *op. cit.*, 32.

2.2 Amerikaans perspectief

2.2.1 Schenden internationale verplichtingen

De Verenigde Staten van Amerika verweten Groot-Brittannië reeds gedurende het verloop van de Amerikaanse Burgeroorlog van een al te laks controle- en handhavingsbeleid met betrekking tot de naleving van hun verplichtingen onder het internationale recht ten gevolge van het Britse neutraliteitsstatuut.⁵⁹

Zoals reeds uiteengezet, steunde de traditionele Amerikaanse visie van een neutraliteitsverklaring op het feit dat de neutrale natie een due diligence-verplichting had om eigen activiteiten die onverenigbaar waren met het neutraliteitsstatuut te verhinderen, alsook activiteiten van onderdanen die hiermee in strijd zouden zijn.⁶⁰

Volgens de Verenigde Staten had Groot-Brittannië haar due diligence-verplichting geschonden door het niet afdoende controleren en verhinderen van de bouw van Geconfedereerde oorlogsschepen binnen haar jurisdictie en de uitvaart ervan uit haar jurisdictie.⁶¹

2.2.2 Rol van Groot-Brittannië in de Amerikaanse Burgeroorlog

2.2.2.1 Gevolgen van de neutraliteitsverklaring

Tegelijk verweten de Verenigde Staten van Amerika dat de haastige manier waarop Groot-Brittannië zich neutraal het verklaard ten aanzien van beide partijen, en de impliciete erkenning van de Geconfedereerde Staten als

⁵⁹ E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 15-16.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.

⁶⁰ R.W. RUSSEL, *op. cit.*, 28.; I. VAN HULLE, “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *op. cit.*

⁶¹ C. CUSHING, *Treaty of Washington: Its Negotiation, Execution, and the Discussion Relating Thereto*, New York, Harper & Brothers, 1873, 16.; I. VAN HULLE, “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *op. cit.*

onafhankelijke natie die zo een verklaring van neutraliteit inhield, nefast was geweest voor de Unie en van een louter interne twist een internationaal conflict had gemaakt.⁶²

De neutraliteitsverklaring had immers tot gevolg dat de schepen van de Confederatie het recht kregen op toegang tot de Britse havens voor reparaties en voor niet-militaire bevoorrading en dat het de Geconfedereerde rebellen daarenboven moed had gegeven.⁶³

Hierbij dient opgemerkt te worden dat Groot-Brittannië echter nooit zo ver is gegaan dat zij de aanspraak van de Geconfedereerde Staten op onafhankelijkheid formeel heeft erkend.⁶⁴

2.2.2.2 *Onwettigheid van de neutraliteitsverklaring*

De Verenigde Staten gingen verder door te beweren dat Groot-Brittannië nooit gerechtigd was geweest om zich neutraal te verklaren ten aanzien van hun Burgeroorlog, aangezien dit – zo beweerden zij – een louter intern conflict was, waarbij er nooit effectief sprake was geweest van twee onafhankelijke, soevereine naties.⁶⁵

Het argument dat er van een werkelijke, legitieme neutraliteitsverklaring geen sprake kon zijn en bijgevolg ook niet van bijhorende internationale verplichtingen in hoofde van Groot-Brittannië, is echter totaal tegenstrijdig met de Amerikaanse

⁶² C.F. ADAMS, *op. cit.*, 47.; E.D. ADAMS, *op. cit.*, 174.; C. MACKAY, *op. cit.*, (256) 256.; X, *Réclamations de l'Alabama: Contre-mémoire des États-Unis présenté au tribunal d'arbitrage a Genève conformément aux dispositions du Traité de Washington*, Parijs, De Dubuisson et Co, 1872, 6-7.; X, "The Claims of the United States", *op. cit.*, (549) 552.

⁶³ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 47.; E.D. ADAMS, *op. cit.*, 174.; C. MACKAY, *op. cit.*, (256) 256.; H. HERTZBERG, "Over there, A new history of Britain's role in the American Civil War.", *The New Yorker* 2011, (62) 62.; *Réclamations de l'Alabama*, *op.cit.*, 6-7.; X, "The Claims of the United States", *op. cit.*, (549) 552.

⁶⁴ H. HERTZBERG, *op. cit.*, (62) 62.

⁶⁵ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 47.; C. MACKAY, *op. cit.*, (256) 256.

eis voor schadevergoeding, die zich net baseert op de schending van deze internationale verplichtingen.

De Verenigde Staten zouden daarom later beslissen om niet verder in te spelen op dit argument.⁶⁶

2.3 Brits perspectief

2.3.1 Binnenlandse processen

2.3.1.1 *Debat*

Zowel in de Britse pers, als in het politieke en juridische landschap ontstond een debat rond de Alabamavorderingen.⁶⁷

Verschillende Britse scheepswerven werden reeds tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog beschuldigd door de Britse overheid van het niet-naleven van de Foreign Enlistment Act van 1819 en moesten hun daden verantwoorden voor de Britse rechtbanken.⁶⁸

2.3.1.2 *CSS Alexandra*

De *CSS Alexandra*, een schip gebouwd in een scheepswerf in Liverpool, was het eerste schip dat werd tegengehouden en berecht onder de Foreign Enlistment Act van 1819 door de Court of Exchequer Chamber.⁶⁹

⁶⁶ zie *infra* 3.2.2.2

⁶⁷ C. MACKAY, *op. cit.*, (256) 256.; X, “Lord Russel on the Foreign Enlistment Act”, *The Saturday Review* 1863, (341) 341.; X, “The Alabama Claims”, *The Saturday Review* 1868, *op. cit.*, (259) 259-260.; X, “The Alabama Claims”, *The Graphic* 1872, (155) 155.

⁶⁸ N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 646.; X, “Lord Russel”, *op. cit.*, (341) 341.

⁶⁹ N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 646.; X, “Lord Russel”, *op. cit.*, (341) 341.

Lord Chief Baron of the Exchequer, Sir Frederick Pollock, oordeelde in dit geval in het voordeel van de scheepswerf. Het bouwen van schepen voor een van de oorlogvoerende partijen was immers niet expliciet verboden gesteld door de wet en dus toegelaten. Zijn beslissing vond steun in de House of Lords en de CSS *Alexandra* moest worden vrijgelaten.⁷⁰

Tijdens het proces pleitten de scheepswerven voor een duidelijkere wetgeving, die meer rechtszekerheid moest bieden.⁷¹

Het is duidelijk dat hoewel de Britse overheid er in zekere mate naar streefde om een strenger beleid te hanteren omtrent de bouw en uitvaart van de Geconfedereerde oorlogsschepen, haar wetgeving de effectieve uitvoering van zo'n beleid tegenhield.

2.3.2 In hoofdorde: geen schending van haar internationale verplichtingen

2.3.2.1 Gehandeld in overeenstemming met neutraliteitsstatuut

Wat betreft de aantijgingen van de Verenigde Staten, weigerde Groot-Brittannië echter toe te geven dat zij haar internationale verplichtingen had geschonden door haar binnenlands beleid niet correct af te stemmen op haar internationale verantwoordelijkheden.⁷²

Volgens de traditioneel Britse visie op neutraliteit was het immers veeleer de verantwoordelijkheid van de oorlogvoerende partijen, in dit geval de Verenigde Staten, om de Geconfedereerde oorlogsschepen op open zee op te sporen en

⁷⁰ Court of the Exchequer in Westminster, Attorney-General v. Sillem and others, Claiming the Vessel 'Alexandra' Seized under the Foreign Enlistment Act (59 George III. Chapter 69), 1863, [https://heinonline.org/HOL/LandingPage?handle=hein.trials/acja0001&div=1&src=home](https://heinonline.org/HOL/LandingPage?handle=hein.trials/acja0001&div=1&src=home;); N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 646.

⁷¹ N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 646.

⁷² C.F. ADAMS, *op. cit.*, 47.

eventueel te bestraffen, dan die van Groot-Brittannië als neutrale natie om de bouw en uitvaart van deze schepen te verhinderen.⁷³

2.3.2.2 Amerikaanse rechtspraak

Daarnaast wees Groot-Brittannië op een arrest van het Amerikaanse Hooggerechtshof, meer bepaald het Santissima Trinidad arrest van 1822, om haar standpunt kracht bij te zetten. In dit arrest werd geoordeeld dat het bouwen van een oorlogsschip voor Buenos Aires in een Amerikaanse scheepswerf niet in strijd was met de internationale verplichtingen van neutraliteit die de Verenigde Staten hadden ten aanzien van Spanje.⁷⁴

De rechtspraak van een nationaal gerechtshof is uiteraard noch bindend, noch gezaghebbend voor buitenlandse jurisdicties en draagt *an sich* dus weinig bij aan de juridische discussie. Doch wijst deze rechtspraak op een zekere hypocrisie in hoofde van de Verenigde Staten, wat het argument *in concreto* niet geheel irrelevant maakt.

2.3.3 In subsidiaire orde: de niet-naleving kan gerechtvaardigd worden

In subsidiaire orde beweerde Groot-Brittannië dat, indien zou worden bevonden dat haar beleid niet in lijn was met haar internationale verplichtingen, er haar geen enkele schuld kon worden verweten.⁷⁵

Ze haalde de volgende rechtvaardigingsgronden aan.

⁷³ E. CHADWICK, “The British View of Neutrality in 1872”, *op. cit.*, (1) 5.; F.E. SMITH, *op. cit.*, 182.; I. VAN HULLE, “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *op. cit.*; X, “The Claims of the United States”, *op. cit.*, (549) 559.

⁷⁴ US Supreme Court, 12 maart 1822, The Santissima Trinidad, 20 U.S. 283, <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/20/283/>; X, “Lord Russel”, *op. cit.*, (341) 341.

⁷⁵ C.F., ADAMS, *op. cit.*, 47.

2.3.3.1 *Rechtvaardigingsgrond 1: Binnenlandse wetgeving*

Eerst en vooral beriep Groot-Brittannië zich op haar eigen interne wetgeving als rechtvaardigingsgrond voor haar handelen, meer bepaald op de Foreign Enlistment Act van 1819 die op het moment van de feiten van toepassing was.⁷⁶

Ze stelde immers dat de schepen van de Confederatie waren gebouwd, maar niet bewapend binnen de Britse jurisdictie. De bewapening van de schepen vond slechts plaats op open zee, buiten haar jurisdictie.⁷⁷

Omdat het bouwen van een oorlogschip, zonder het te bewapenen of uit te rusten, niet expliciet strafbaar was gesteld in de Foreign Enlistment Act van 1819, en haar interne wetgeving het dus onmogelijk maakte om dit tegen te gaan, stelde zij dat het haar verweten lakse controle- en handhavingsbeleid haar niet ten laste kon worden gelegd, aangezien zij omwille van het rechtsstaatbeginsel gebonden was om te handelen binnen de grenzen van haar interne wetgeving.⁷⁸

Deze redenering is op zijn minst vreemd te noemen. Het kwam immers aan niemand anders dan Groot-Brittannië zelf toe om interne wetgeving aan te nemen die een beleid in overeenstemming met haar internationale verplichtingen wel mogelijk maakte.

2.3.3.2 *Rechtvaardigingsgrond 2: Amerikaanse burgers*

Daarnaast wees Groot-Brittannië de Verenigde Staten op de centrale rol van haar eigen burgers in het plegen van deze activiteiten.⁷⁹

⁷⁶ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 131.; O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *International Law: Eight Edition*, Londen, Sweet & Maxwell, 2016, 41.

⁷⁷ X, “Lord Russel”, *op. cit.*, (341) 341.

⁷⁸ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 9.

⁷⁹ X, “The Claims of the United States”, *op. cit.*, (549) 556.; X, *Réclamations de l'Alabama*, *op.cit.*, 8.

Het leek Groot-Brittannië dan ook onmogelijk om de Verenigde Staten zonder meer te ontslaan van alle verantwoordelijkheid in de totstandkoming van de beklagde feiten, vanwege het gedrag van personen die door de Verenigde Staten ook als “Amerikaanse burgers” werden voorgesteld, en alle schuld bij Groot-Brittannië te plaatsen.⁸⁰

Het waren immers de rebellerende Amerikaanse burgers uit het Zuiden geweest die de opdracht hadden gegeven voor de bouw van de oorlogsschepen om ze nadien in te zetten voor oorlogsdoeleinden.⁸¹

2.3.3.3 *Rechtvaardigingsgrond 3: Goede trouw en belangrijke inspanningen*

Ten slotte beriep Groot-Brittannië zich op het feit dat zij altijd te goeder trouw had gehandeld en dat zij wel degelijk – naar haar oordeel – belangrijke en succesvolle inspanningen had ondernomen om de Britse neutraliteit zo correct mogelijk te vrijwaren, zoals bijvoorbeeld de hierboven vermelde aanhouding van de CSS *Alexandra*.⁸²

Het feit dat zij haar internationale verplichtingen op z'n minst voor een deel correct had nageleefd, lijkt een weinig overtuigend argument om een niet-naleving te rechtvaardigen.

Daarnaast waren de door haar uitgevoerde pogingen tot naleving van haar internationale verplichtingen in grote mate vruchteloos, aangezien haar

⁸⁰ X, “The Claims of the United States”, *op. cit.*, (549) 556.; X, *Réclamations de l'Alabama*, *op.cit.*, 8.

⁸¹ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 14.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 4.; X, “American Civil War”, *op. cit.*; Y. DINSTEIN 1982, *op. cit.*, 23.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 97.; J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 454.

⁸² X, “The Alabama Claims”, *The Saturday Review* 1868, *op. cit.*, (259) 259.; X, “The Case of the United States, to be laid before the Tribunal of Arbitration to be convened at Geneva: Case presented on the part of the Government of Her Britannic Majesty to the Tribunal of Arbitration constituted under Art. 1 of the Treaty concluded at Washington on the 8th of May, 1871, between Her Britannic Majesty and the United States of America.”, *Foreign and Commonwealth Office Collection* 1872, (535) 571; X, “The Claims of the United States”, *op. cit.*, (549) 578.

gebrekkige wetgeving verhinderde dat de bouw en uitvaart effectief konden worden bestraft of verhinderd.

3 Hoofdstuk 3

3.1 Aanloop naar het Verdrag van Washington

3.1.1 Foreign Enlistment Act van 1870

3.1.1.1 Aanloop naar een wetswijziging

Hoewel Groot-Brittannië bleef volharden dat ze geen regels van internationaal recht had geschonden, had de Amerikaanse Burgeroorlog pijnlijk duidelijk gemaakt dat de Britse Foreign Enlistment Act van 1819 een ongeschikt instrument was om te verhinderen dat Britse onderdanen, ondanks het bestaan van een Brits neutraliteitsstatuut, intervenueerden in buitenlandse conflicten, met alle gevolgen van dien.⁸³

Daarnaast leefde er een angst bij Groot-Brittannië dat hun losse interpretatie van de verplichtingen van neutrale naties andere Europese grootmachten in toekomstige Europese conflicten, zoals de opkomende Frans-Pruisische Oorlog, ertoe zou aanzetten om massaal oorlogsschepen te laten bouwen in Amerikaanse scheepswerven.⁸⁴

De geschade Anglo-Amerikaanse relaties en de wens van Groot-Brittannië om het precedent van haar lakse interpretatie van de internationale verplichtingen van neutrale naties uit te wissen, brachten Groot-Brittannië ertoe aan om haar gebrekkige wetgeving te herzien.⁸⁵

⁸³ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 50.; X, “Lord Russel”, *op. cit.*, (341) 341.

⁸⁴ J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 478.; J. VAN NIERKERK, *op. cit.*, (175) 226.

⁸⁵ C. MURRAY, *op. cit.*, 64.; T.G. OTTE, *op. cit.*, 70.

In januari 1867 werd een Koninklijke Commissie opgericht ter herziening van de wet.⁸⁶

3.1.1.2 *Nieuwe Foreign Enlistment Act*

In het jaar 1870 zag een nieuwe wet het leven, die naar de toekomst toe meer duidelijkheid en rechtszekerheid moest bieden voor het Britse volk.⁸⁷

De Foreign Enlistment Act van 1870 verruimde de verplichtingen voor Britse onderdanen, zonder zo ver te willen gaan als de Amerikaanse due diligence-verplichting.⁸⁸

Zo bepaalde artikel 8 van deze wet dat, naast het uitrusten en bewapenen, nu ook het bouwen en het laten uitvaren van oorlogsschepen strafbaar was.⁸⁹ Het niet-naleven van deze regel kon worden bestraft met een geldboete en een gevangenisstraf die twee jaar niet te boven mocht gaan.⁹⁰

Deze hervorming van het Britse recht werd positief onthaald door de Verenigde Staten, die in de wetswijziging een impliciete schuldbekentenis zagen van Groot-Brittannië, aangezien Groot-Brittannië hiermee erkende dat ook het louter bouwen binnen haar jurisdictie en laten uitvaren uit haar jurisdictie onverenigbaar was met de internationale verplichtingen van een neutrale natie.⁹¹ De Britse wetgever ging echter niet zo ver dat men de wet retroactieve werking toekende.

De Foreign Enlistment Act van 1870 heeft heden ten dage nog altijd kracht van wet en verscheidene bepalingen zijn gedurende zijn honderdvijftigjarige bestaan

⁸⁶ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 11.; C. MURRAY, *op. cit.*, 64.

⁸⁷ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 11.

⁸⁸ X, "The Claims of the United States", *op. cit.*, (549) 580.

⁸⁹ Art. 8 Foreign Enlistment Act van 1870

⁹⁰ J.W. CECIL TURNER, *op. cit.*, 431.

⁹¹ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 11.

onaangepast gebleven.⁹² De nieuwe Foreign Enlistment Act bepaalde in grote mate het politieke en juridische denken van Groot-Brittannië in termen van neutraliteit tot het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog, maar verloor nadien aan relevantie.⁹³

3.1.2 Gezamenlijke Hoge Commissie

3.1.2.1 Oprichting

Ondanks de gewijzigde Britse wetgeving, bleven de Alabamavorderingen als een grote donderwolk hangen boven de diplomatieke relaties tussen Groot-Brittannië en de Verenigde Staten.⁹⁴

Zowel Groot-Brittannië, die door de financiële crisis van 1866 economisch zware klappen had gekregen, als de Verenigde Staten, waar de Burgeroorlog hen met een enorme staatsschuld had achtergelaten, snakte naar de beëindiging van dit dispuut en naar de economische heropleving die zij hoopten dat zo'n beëindiging tot gevolg zou hebben.⁹⁵

In de hoop een resolutie te bereiken werd na jarenlange onenigheid tussen de Amerikaanse en Britse regeringen op 7 februari 1871 een diplomatieke Gezamenlijke Hoge Commissie opgericht, bestaande uit Britse en Amerikaanse diplomatieke gezanten, die zou moeten beslissen op welke manier het geschil moest worden beslecht.⁹⁶

⁹² C. MURRAY, *op. cit.*, 65.

⁹³ N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 641.; S. NEFF, *op. cit.*, 52-56.

⁹⁴ C. MURRAY, *op. cit.*, 64.; T.G. OTTE, *op. cit.*, 70.

⁹⁵ J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 449-450.

⁹⁶ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 127.; B.J. MESSAMORE, "Diplomacy or duplicity? Lord Lisgar, John A. Macdonald, and the Treaty of Washington 1871", *The Journal of Imperial and Commonwealth History* 2004, (29) 43.; I. VAN HULLE, "The Treaty of Washington and Neutrals' Duty of Due Diligence", *op. cit.*; X, "The Alabama Claims", *The National Union of Conservative and Constitutional Associations* 1872, (1) 3.

De loutere oprichting van de Commissie vereiste twintig maanden onderhandelen tussen Groot-Brittannië en de Verenigde Staten.⁹⁷

3.1.2.2 *Werking*

De Gezamenlijke Hoge Commissie, die zitting hield in Washington D.C., kwam maar liefst 37 keer samen over een periode van negen weken. De diplomatieke gezanten van de Commissie debatteerden, discussieerden en onderhandelden omtrent de verscheidene problemen die verband hielden met de aanvallen van de Geconfedereerde oorlogsschepen.⁹⁸

Het centrale vraagstuk bleef echter hoe het Alabamavorderingendispuut zou worden beslecht.⁹⁹

3.1.2.3 *Keuze voor arbitrage*

In 1871, na negen weken samenkomen, besliste de Gezamenlijk Hoge Commissie om de zaak van de Alabamavorderingen te onderwerpen aan arbitrage.¹⁰⁰

Arbitrage is een procedure voor het beslechten van geschillen op grond van een juridische grondslag en als resultaat van een vrijwillig, gemeenschappelijk akkoord.¹⁰¹

⁹⁷ C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 170.

⁹⁸ C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 170.

⁹⁹ B.J. MESSAMORE, *op. cit.*, (29) 43.; C.A. MILES, *op. cit.*, (167) 170.

¹⁰⁰ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 127.; H.C. ALLEN, *Great Britain and the United States: A History of Anglo-American Relations*, Londen, Forgotten books, 2017, 508.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., "Origins of modern international arbitration", *Dispute Resolution Journal* 1996, (42) 49.; R.W. RUSSEL, *op. cit.*, 32.; J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 454.; X, "The Case of the United States" 1872, *op. cit.*, (535) 565.; X, "The Alabama Claims", *The National Union of Conservative and Constitutional Associations* 1872, *op. cit.*, (1) 3.; X, "The Alabama Claims", *The Graphic* 1872, *op.cit.*, (155) 155.

¹⁰¹ O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *International Law: Seventh Edition*, Londen, Sweet & Maxwell, 2013, 336.; H. STEINBERGER, "Judicial settlement of international disputes", *Encyclopedia of Public International Law* 1997, vol. 3, (42) 42.

Om een geschil tussen twee naties aan arbitrage te onderwerpen was het gebruikelijk om een *ad hoc* arbitragetribunaal te vestigen door middel van een overeenkomst tussen de twee conflicterende partijen waarin de procedurele en materiële regels werden bepaald, alsook de samenstelling van het tribunaal werd gestipuleerd.¹⁰²

De keuze voor internationale arbitrage kwam niet geheel uit de lucht gevallen, aangezien arbitragecommissies, opgericht door het Jay Verdrag (1794) en het Verdrag van Gent (1814), gedurende de voorbije eeuw verscheidene geschillen tussen beide grootmachten, op zijn minst gedeeltelijk, op een vreedzame manier hadden beslecht.¹⁰³

3.1.2.4 Totstandkoming van het Verdrag van Washington

Op 8 mei 1871, na onderhandelingen over de inhoud ervan, werd een verdrag gesloten tussen Groot-Brittannië en de Verenigde Staten, genaamd het Verdrag van Washington.¹⁰⁴

Een arbitragetribunaal, waarvan de samenstelling en modaliteiten werden bepaald in het verdrag, zou een definitief einde moeten maken aan het dispuut van de Alabamavorderingen, dat de Britten en de Amerikanen al meer dan tien jaar bezighield.¹⁰⁵

¹⁰² H. STEINBERGER, *op. cit.*, (42) 42.

¹⁰³ H.C. ALLEN, *op. cit.*, 510-511.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 42-49.; J.H. RALSTON, *International Arbitration From Athens to Locarno*, Palo Alto, Stanford University Press, 1929, 197.

¹⁰⁴ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 7.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 49.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.; X, "The Alabama Claims", *National Union of Conservative and Constitutional Associations* 1872, *op. cit.*, (1) 3.

¹⁰⁵ Art. 1 Verdrag van Washington; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 49.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.; X, "The Case of the United States" 1872, *op. cit.*, (535) 565.

3.2 Bepalingen van het Verdrag van Washington

3.2.1 Samenstelling van het Arbitragetribunaal

3.2.1.1 Arbiters

Artikel 1 van het Verdrag van Washington bepaalde dat het Arbitragetribunaal zou worden samengesteld uit vijf arbiters, waarvan één zou worden benoemd door Hare Majesteit van Groot-Brittannië, één door de President van de Verenigde Staten van Amerika, alsook één door de Koning van Italië, één door de President van de Zwitserse Confederatie en ten slotte één door de Keizer van Brazilië.¹⁰⁶

De keuze voor de staatshoofden van Italië, Zwitserland en Brazilië was een compromis tussen de Verenigde Staten en Groot-Brittannië. Deze drie naties stonden neutraal tegenover het conflict en werden betrokken vanuit de filosofie dat zij het Arbitragetribunaal zouden diversifiëren en derhalve de problemen van een binair samengestelde tribunaal zouden voorkomen.¹⁰⁷

Het laten aanstellen van drie arbiters door naties die neutraal stonden tegenover het conflict was een tegemoetkoming aan de tegenstand die Groot-Brittannië initieel leverde tegen het onderwerpen van de zaak aan arbitrage, en tegelijk een nieuwigheid in internationale arbitrage tot dan toe. In vroegere arbitragezaken, zoals die van het Jay-verdrag (1794) en die van het Verdrag van Gent (1814), waren het immers steeds de betrokken naties die de arbiters selecteerden.¹⁰⁸

¹⁰⁶ Art. 1 Verdrag van Washington; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 49.; X, “The Alabama Claims”, *National Union of Conservative and Constitutional Associations* 1872, *op. cit.*, (1) 3.

¹⁰⁷ C. CUSHING, *op. cit.*, 32.

¹⁰⁸ H.C. ALLEN, *op. cit.*, 508.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 49.; J.H. RALSTON, *op. cit.*, 197-198.

3.2.1.2 *Locatie*

Het Arbitragetribunaal zou samenkomen in Genève, in Zwitserland, op de eerste mogelijke datum na het aanstellen van de vijf arbiters.¹⁰⁹

Ook de keuze voor Genève, in Zwitserland, als locatie voor de gehele procedure van het geschil was ingegeven vanuit de visie om het proces zo veel mogelijk te omhullen met een aura van objectiviteit en onpartijdigheid.¹¹⁰

3.2.2 **Werking van het Arbitragetribunaal**

3.2.2.1 *Te behandelen rechtsvragen*

Het Arbitragetribunaal zou alle gerezen rechtsgeschillen, zowel deze opgeworpen door Groot-Brittannië als deze van de Verenigde Staten, op een onpartijdige en zorgvuldige manier moeten behandelen.¹¹¹

Alle behandelde rechtsvragen zouden door een meerderheid van de arbiters moeten worden beantwoord, waarna zij in een finale uitspraak, eveneens bij meerderheid, de geschillen zouden moeten beslechten.¹¹²

Concreet betekende dit dat het Arbitragetribunaal met betrekking tot elk vaartuig afzonderlijk zou moeten nagaan of Groot-Brittannië haar internationale verplichtingen al dan niet had geschonden, alsook het bepalen van de som van een eventuele schadevergoeding voor elk van deze schendingen.¹¹³

¹⁰⁹ Art. 2 Verdrag van Washington

¹¹⁰ A. COOK, *The Alabama Claims: American Politics and Anglo-American Relations, 1865-1872*, Ithaca, Cornell University Press, 1975, 232.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 49.

¹¹¹ Art. 2 Verdrag van Washington

¹¹² Art. 2 Verdrag van Washington

¹¹³ W.B. LAWRENCE, *The Treaty of Washington*, Providence, Hammond, Angell & Co, 1871, 17.; R.W. RUSSEL, *op. cit.*, 32.

De meerderheidsvereiste garandeerde dat de inspraak van de drie door de onafhankelijke naties benoemde arbiters doorslaggevend zou zijn.

3.2.2.2 *Onbehandelde rechtsvragen: legitimiteit neutraliteitsverklaring*

Aanvankelijk hadden de Verenigde Staten geargumenteed dat de Amerikaanse Burgeroorlog een louter intern conflict was en geen internationaal conflict tussen twee onafhankelijke naties, waardoor – zo beweerden zij – de neutraliteitsverklaring van Groot-Brittannië een lege doos was, die geen internationale verplichtingen met zich mee bracht.¹¹⁴

Beweren dat Groot-Brittannië geen internationale verplichtingen had, alsook dat ze haar internationale verplichtingen had geschonden, was echter dermate absurd dat beide partijen overeenkwamen om deze rechtsvraag niet aan arbitrage te onderwerpen.¹¹⁵

3.2.2.3 *Onbehandelde rechtsvragen: indirecte schade*

Daarnaast was er discussie ontstaan omtrent de vraag of Groot-Brittannië naast de directe schade die was aangebracht door de Geconfedereerde schepen, ook aansprakelijk zou kunnen worden gesteld voor de indirecte schade, meer bepaald voor “*haar bijdrage aan de ruimere nationale schade.*”¹¹⁶

Omdat een veroordeling van Groot-Brittannië voor indirecte schade dermate catastrofale gevolgen zou kunnen hebben voor de Britse Schatkist, werd overeengekomen dat het Arbitragetribunaal zou verklaren dat zij geen rechtsmacht had om restitutie voor indirecte schade toe te kennen.¹¹⁷

¹¹⁴ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 47.; C. MACKAY, *op. cit.*, (256) 256.

¹¹⁵ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 47.; C. MACKAY, *op. cit.*, (256) 256.

¹¹⁶ C. CUSHING, *op. cit.*, 36.; G.F. HOAR, “Remarks on the influence of Hon. William M. Evarts at the Geneva Conference of Arbitration”, *Proceedings of the American Antiquarian Society* 1899, (102) 102-103.

¹¹⁷ G.F. HOAR, *op. cit.*, (102) 102-103.

Zo zou Groot-Brittannië dus niet aansprakelijk kunnen worden gesteld voor de aan haar verweten verlenging van de Amerikaanse Burgeroorlog en de bijhorende economische schade voor de Verenigde Staten.¹¹⁸

3.2.3 Toepasselijk recht

3.2.3.1 Retroactieve werking

In artikel 6 van het Verdrag van Washington werden de regels bepaald die toepasselijk zouden zijn op het geschil.

Hoewel Groot-Brittannië ontkende dat dergelijke regels op het moment van de feiten de norm waren binnen het internationale recht, accepteerde zij de retroactieve werking ervan op het conflict.¹¹⁹

Groot-Brittannië wees expliciet op het feit dat zij deze retroactieve werking louter accepteerde omwille van hun wens om een versterkte Anglo-Amerikaanse relatie tot stand te brengen en dus niet omdat zij dachten dat dit een correcte reflectie was van de juridische realiteit op het moment van de feiten.¹²⁰

3.2.3.2 Regels van artikel 6

Artikel 6 van het Verdrag van Washington bepaalde dat elke neutrale natie gebonden is:

Ten eerste – Op een due diligent wijze te voorkomen dat een schip dat bedoeld is om uit te varen of oorlog te voeren tegen een natie waarmee het in vrede is, binnen zijn jurisdictie wordt bewapend of uitgerust; alsook op een due diligent wijze te voorkomen dat een schip dat bedoeld is om uit te varen of oorlog te voeren, zoals hierboven beschreven, uit zijn jurisdictie vertrekt, indien dit schip

¹¹⁸ C. CUSHING, *op. cit.*, 41.

¹¹⁹ P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 99.; X, “The Case of the United States” 1872, *op. cit.*, (535) 566.; X, “The Alabama Claims”, *National Union of Conservative and Constitutional Associations* 1872, *op. cit.*, (1) 3.

¹²⁰ C. CUSHING, *op. cit.*, 23.; R.W. RUSSEL, *op. cit.*, 27.

speciaal is aangepast, geheel of gedeeltelijk, binnen deze jurisdictie, aan oorlogszuchtig gebruik.

Ten tweede – Niet toe te staan aan een oorlogvoerende partij om gebruik te maken van zijn havens of wateren als basis voor marine-operaties tegen de andere, of met het oog op de vernieuwing of uitbreiding van militaire voorraden of wapens, binnen zijn jurisdictie, voor oorlogsdoeleinden.

Ten derde – Op een due diligent wijze in haar eigen havens en wateren, en, wat betreft alle personen die onder haar jurisdictie vallen, elke schending van de bovengenoemde verplichtingen te voorkomen.¹²¹

3.2.3.3 *Totstandkoming van artikel 6*

De regels van artikel 6, die meer verplichtingen oplegden aan neutrale naties dan voordien gebruikelijk was in het internationale rechtsverkeer en waarin due diligence centraal stond, hadden het levenslicht gevonden onder aandrang van de Verenigde Staten, die traditioneel een soortgelijke visie aanhingen.¹²²

Vanuit Brits perspectief waren dergelijke verplichtingen moeilijk te weigeren, aangezien zij nog geen jaar voordien, door het aannemen van de Britse Foreign Enlistment Act van 1870, indirect hadden erkend dat het verruimen van verplichtingen voor neutrale naties en haar onderdanen gewenst was.¹²³

Daarnaast vormde de wens van Groot-Brittannië om het precedent van haar losse neutraliteitsregelgeving uit te wissen om zo het bouwen van vijandelijke oorlogsschepen in Amerikaanse scheepswerven in toekomstige Europese

¹²¹ Art. 6 Verdrag van Washington

¹²² I. VAN HULLE, “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *op. cit.*; X, “The Case of the United States” 1872, *op. cit.*, (535) 566.

¹²³ Art. 8 Foreign Enlistment Act van 1870; J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 478.

conflicten te verhinderen een centrale beweegreden in het maken van dergelijke concessies.¹²⁴

3.2.3.4 *Positie van artikel 6 binnen het internationale recht*

Naast het louter toepasselijk zijn van artikel 6 op het concrete geschil van de Alabamavorderingen, kwamen beide naties overeen om deze nieuwe neutraliteitsregels ook in de toekomst onderling na te leven, alsook om ze aan de andere maritieme machten ter kennis te brengen en hen uit te nodigen om in te stemmen met deze regels als nieuwe standaard binnen het internationale recht.¹²⁵

Dit laatste gebeurde in de Haagse Vredesconferentie van 1907.¹²⁶

¹²⁴ J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 478.; J. VAN NIERKERK, *op. cit.*, (175) 226.

¹²⁵ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 7.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 16.; C. CUSHING, *op. cit.*, 23.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 50.; W.B. LAWRENCE, *op. cit.*, 18.

¹²⁶ zie *infra* 5.2.2.1

4 Hoofdstuk 4

4.1 De Alabamavorderingen arbitrage

4.1.1 Voorbereiding van het proces

In de maanden nadien werd het college van arbiters samengesteld door de aangeduide staatshoofden, zoals overeengekomen in artikel 1 van het Verdrag van Washington.¹²⁷

De Verenigde Staten benoemden Charles Francis Adams, Groot-Brittannië benoemde Sir Alexander Cockburn, de Koning van Italië benoemde Graaf Frederic Sclopis, de President van de Zwitserse Confederatie benoemde Jacob Stämpfli en de Keizer van Brazilië benoemde Marcos Antônio de Araújo, Baron van Itajubá.¹²⁸

Op voorstel van de Amerikaanse arbiter Adams en met steun van de Britse arbiter Sir Alexander Cockburn, werd de Italiaanse arbiter Graaf Frederic Sclopis aangeduid als voorzitter.¹²⁹

4.1.2 Verloop van het proces

De vijf benoemde arbiters kwamen voor het eerst samen op 15 december 1871 in een van de kamers van het stadhuis van Genève, waar zij hun bevoegdheden controleerden en nadien verifieerden, waarop het Arbitragetribunaal naar behoren georganiseerd werd verklaard.¹³⁰

¹²⁷ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 129.; C. CUSHING, *op. cit.*, 26.

¹²⁸ C. CUSHING, *op. cit.*, 26.

¹²⁹ C. CUSHING, *op. cit.*, 26.

¹³⁰ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 129.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 19.

In de maanden nadien hield het Arbitragetribunaal, zoals in het Verdrag van Washington was overeengekomen, verscheidene keren zitting, waarbij beide partijen de mogelijkheid kregen om alle arbiters, alsook de tegenpartij, kennis te geven van alle documenten, argumenten, tegenargumenten, bewijzen, vorderingen en tegenvorderingen die betrekking hadden op de zaak.¹³¹

Op 14 september 1872 ging het Arbitragetribunaal over tot een finale uitspraak.¹³²

4.2 Vonnis

4.2.1 Overwegingen van het Arbitragetribunaal

Het Arbitragetribunaal haalde in haar vonnis de volgende overwegingen aan voor het toekennen van een schadevergoeding aan de Verenigde Staten van Amerika.

4.2.1.1 *Het toepasselijke recht*

Het Arbitragetribunaal erkende de drie regels uit artikel 6 van het Verdrag van Washington als toepasselijk recht in het geschil en verklaarde daarenboven rekening te houden met alle principes van internationaal recht, die niet in strijd waren met deze drie regels.¹³³

4.2.1.2 *Volle verplichting van neutraliteit*

Men oordeelde dat door de Verklaring van Neutraliteit van 13 mei 1861, Groot-Brittannië zichzelf had verbonden tot het naleven van alle internationale rechten en verplichtingen die volgden uit een neutraliteitsstatuut.¹³⁴

¹³¹ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 129.

¹³² Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 128.

¹³³ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 130.

¹³⁴ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 131.

4.2.1.3 *Schending van het geldende recht*

Vervolgens stelde het Arbitragetribunaal vast dat Groot-Brittannië had verzuimd om effectieve maatregelen te nemen ter verhindering van de bouw en uitvaart van Geconfedereerde oorlogsschepen in Britse scheepswerven, ondanks waarschuwingen en aanmaningen van de regering van de Verenigde Staten van Amerika, wat volgens het Arbitragetribunaal een schending uitmaakte van haar due diligence-verplichting onder artikel 6 van het Verdrag van Washington.¹³⁵

4.2.1.4 *Onmogelijkheid van Groot-Brittannië om haar handelen te rechtvaardigen*

Ten slotte besloot het Arbitragetribunaal dat Groot-Brittannië niet gerechtvaardigd was om haar internationale verplichtingen niet na te komen.

Men specificeerde in het vonnis dat het bestaan van binnenlandse wetgeving, meer bepaald de Foreign Enlistment Act van 1819, die geen geschikte legale middelen voor de Britse overheid voorzag om op te treden tegen het onwettig handelen van haar onderdanen, niet kon worden gebruikt als rechtvaardigingsgrond om zich te onttrekken aan haar internationale verplichtingen.¹³⁶

4.2.2 **Uitspraak**

In haar vonnis oordeelde het Arbitragetribunaal ten nadele van Groot-Brittannië: unaniem wat betreft de beschuldigingen tegen de CSS *Alabama*, met een meerderheid van drie tegen één wat de CSS *Florida* betreft en met een meerderheid van drie tegen twee wat de CSS *Shenandoah* betreft.¹³⁷

¹³⁵ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 130.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.

¹³⁶ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 131.; O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *Eight Edition, op. cit.*, 41.

¹³⁷ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 22.

Wat betreft de overige beklagde schepen, ging Groot-Brittannië vrijuit.¹³⁸

Bij een meerderheid van vier tegen één veroordeelde het Arbitragetribunaal Groot-Brittannië op 14 september 1872 tot een schadevergoeding van 15.500.000 Amerikaanse dollars, ter voldoening van alle vorderingen die waren voorgelegd voor het Arbitragetribunaal.¹³⁹

De Britse arbiter, Sir Alexander Cockburn, verzette zich tegen de finale uitspraak en weigerde om ze te ondertekenen. In plaats daarvan schreef hij een totaal tegendraadse *dissenting opinion*, waarvan hij eiste dat deze zou worden bijgevoegd aan het protocol.¹⁴⁰

4.3 Situering binnen internationale arbitrage

Om de implicaties van de Alabamavorderingen arbitrage op een correcte manier te begrijpen, moet zij gepositioneerd worden binnen de ruimere praktijk van internationale arbitrage in de Moderne Tijd. Dit zal gebeuren aan de hand van een vergelijking.

¹³⁸ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 22.

¹³⁹ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 134.; F.W. HACKETT, *Geneva Award Acts: With Notes, and References to Decisions of the Court of Commissioners of Alabama Claims*, Boston, Little, Brown, and Company, 1882, 113.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.; J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 476.; X, “Alabama Claims Decision”, *Harvard Law Review* 1887, (204) 204-205.

¹⁴⁰ F.W. HACKETT, *Reminiscences of The Geneva Tribunal*, Boston, Houghton Mifflin Boston, 1911, 341-342.; J.B. MOORE, *op. cit.*, 652.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 23.

4.3.1 Jay-verdrag

4.3.1.1 Oprichting arbitragecommissies

Het Jay-verdrag (1794) vestigde maar liefst drie arbitragecommissie, ter beslechting van drie afzonderlijke geschillen die waren gerezen in de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog.¹⁴¹

De eerste zou zich moeten uitspreken over een bestaand grensgeschil tussen de Verenigde Staten en Canada. De tweede over de Amerikaanse vorderingen ten gevolge van Britse scheepsaanvallen gedurende de Amerikaanse Revolutie. De derde arbitragecommissie zou zich moeten buigen over de vorderingen van Britse schuldeisers op Amerikaanse handelaars die hun contracten niet hadden nageleefd.¹⁴²

4.3.1.2 Samenstelling eerste arbitragecommissie

Voor de beslechting van het grensgeschil zou de arbitragecommissie worden samengesteld uit één arbiter aangeduid door de Britse Koning en één arbiter door de President van de Verenigde Staten, op advies en toestemming van de Amerikaanse Senaat. Beide arbiters zouden hun keuze voor een derde arbiter mogen opgeven, die nadien geloot zou worden.¹⁴³

De keuze voor deze manier van het benoemen van de arbiters had het problematische gevolg dat de uiteindelijke samenstelling van de arbitragecommissie steeds een van beide partijen zou bevoordelen.

¹⁴¹ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 42.; H.-J. SCHLOCHAUER, “Jay Treaty”, *Encyclopedia of Public International Law*, 1997, vol. 3, (4) 5.; J.M. TRAUTSCH, *The Genesis of America, US Foreign Policy and the Formation of National Identity, 1793–1815*, Cambridge, Cambridge University Press, 101.

¹⁴² J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 42.; H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 5.; J.M. TRAUTSCH, *op. cit.*, 101.

¹⁴³ Art. 5 Jay-verdrag van 19 november 1794; H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 5.

4.3.1.3 *Samenstelling tweede arbitragecommissie*

Voor de tegemoetkoming aan de Amerikaanse vorderingen werd een arbitragecommissie van vijf arbiters opgericht. Twee arbiters zouden worden benoemd door de Britse Koning en twee door de President van de Verenigde Staten. De vijfde zou unaniem door de andere vier worden benoemd en indien deze unanimiteit onhaalbaar was, zou de vijfde arbiter moeten worden geselecteerd via een loting.¹⁴⁴

Hoewel artikel 6 van het Jay-verdrag, door de keuze voor dergelijke samenstelling, duidelijk blijkt geeft een meer onpartijdige en onafhankelijke samenstelling te willen dan de eerste arbitragecommissie, werd dit in de praktijk niet bereikt. Waar de vier arbiters geen overeenstemming vonden omtrent de keuze voor een vijfde arbiter, moest worden gebruikgemaakt van de terugvaloptie van een loting, die opnieuw een van beide partijen in het voordeel stelde.¹⁴⁵

4.3.1.4 *Samenstelling derde arbitragecommissie*

Ten slotte, wat de samenstelling van de derde arbitragecommissie betreft, zou deze op dezelfde manier worden samengesteld als de tweede arbitragecommissie, namelijk aan de hand van artikel 6 van het Jay-verdrag.¹⁴⁶

Dezelfde praktische problemen die bij het samenstellen van de tweede arbitragecommissie naar boven waren gekomen, kwamen ook hier boven water. Opnieuw werd overgegaan tot de terugvaloptie van een loting, nadat unanimiteit onmogelijk bleek.¹⁴⁷

In een poging om bevoordeling van een van beide partijen tegen te gaan, zou de loting gebeuren tussen twee gekozen arbiters, van wie de ene was geselecteerd

¹⁴⁴ Art. 6 Jay-verdrag van 19 november 1794

¹⁴⁵ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 45.

¹⁴⁶ Art. 7 Jay-verdrag van 19 november 1794

¹⁴⁷ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 46.

door de twee benoemde arbiters van Groot-Brittannië uit een lijst opgemaakt door de twee benoemde arbiters van de Verenigde Staten en de andere door de twee benoemde arbiters van de Verenigde Staten uit een lijst opgemaakt door de twee benoemde arbiters van Groot-Brittannië.¹⁴⁸

4.3.1.5 Conclusie

Hoewel de samenstelling van de arbitragecommissies nog diende geperfectioneerd te worden, slaagde het Jay-verdrag er desalniettemin in om geschillen ten gevolge van een oorlogsconflict tussen twee internationale mogendheden vreedzaam op te lossen, wat het begin inluidde van het gebruik van internationale arbitrage in de Moderne Tijd.¹⁴⁹

Het betrekken van vreemde naties, zoals in het Verdrag van Washington, ontbrak echter in het Jay-verdrag, waardoor een van beide partijen steeds het gevoel kreeg benadeeld te zijn.

4.3.2 Verdrag van Gent

Het Verdrag van Gent (1814) was een vredesverdrag tussen Groot-Brittannië en de Verenigde Staten dat een einde bracht aan de Oorlog van 1812.¹⁵⁰

Het verdrag had daarnaast tot doel de grensgeschillen die gerezen waren tijdens of ten gevolge van die oorlog te beslechten.¹⁵¹ Er werden drie verschillende arbitragecommissies opgericht ter beslechting van de grensgeschillen.¹⁵²

¹⁴⁸ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 53.; H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 6.;

¹⁴⁹ A. TIKKANEN, “Jay Treaty”, *Encyclopædia Britannica* 2007, <https://academic.eb.com/levels/collegiate/article/Jay-Treaty/43452>; H. STEINBERGER, *op. cit.*, (42) 43.

¹⁵⁰ Art. 1 Verdrag van Gent van 24 december 1814; H. ADAMS, *History of the United States of America (1801–1817)*, Cambridge, Cambridge University Press, 1892, 25.; G.P. GOOCH en A.W. WARD, *The Cambridge History of British Foreign Policy, 1783–1919*, Cambridge, Cambridge University Press, 2011, 531.; X, “Treaty of Ghent”, *The Advocate of Peace* 1915, vol. 77 nr. 3, (49) 49.; X, “Treaty of Ghent”, *Encyclopædia Britannica* 2020, <https://www.britannica.com/event/Treaty-of-Ghent>.

¹⁵¹ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 47.

4.3.2.1 Samenstelling eerste arbitragecommissie

De eerste arbitragecommissie zou bestaan uit twee arbiters. Eén benoemd door Groot-Brittannië en één door de Verenigde Staten. Indien de arbiters niet overeenstemden, moesten zij een rapport opmaken en zou de zaak doorverwezen worden naar het staatshoofd van een natie die vreemd was aan het geschil. Dit staatshoofd zou op zijn eentje een bindende beslissing nemen.¹⁵³

Het betrekken van vreemde naties in het beoordelingsproces was op dat moment ongebruikelijk in internationale arbitrage.¹⁵⁴

Het eerste grensgeschil kon vreedzaam worden opgelost door de twee arbiters, dus van de terugvaloptie van een vreemd staatshoofd moest geen gebruik worden gemaakt.¹⁵⁵

4.3.2.2 Samenstelling tweede arbitragecommissie

Voor het tweede grensgeschil werd eenzelfde samenstelling vereist als in artikel 4 van het Verdrag van Gent.¹⁵⁶

In de praktijk faalde deze arbitrage echter. De twee arbiters vonden geen overeenstemming, waarna de zaak werd doorverwezen naar de Koning der Nederlanden, die zich uiteindelijk niet wou uitspreken over het geschil, maar los van het verdrag, een bemiddeling voorstelde. Het conflict zou nog voortduren tot de ondertekening en ratificatie van het Webster-Ashburton verdrag in 1842.¹⁵⁷

¹⁵² Art. 4 Verdrag van Gent van 24 december 1814; Art. 5 Verdrag van Gent van 24 december 1814; Art. 6 Verdrag van Gent van 24 december 1814; Art. 7 Verdrag van Gent van 24 december 1814

¹⁵³ Art. 4 Verdrag van Gent van 24 december 1814

¹⁵⁴ O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *Seventh Edition, op. cit.*, 336.; H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 5.

¹⁵⁵ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 47.

¹⁵⁶ Art. 5 Verdrag van Gent van 24 december 1814

¹⁵⁷ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 47.

4.3.2.3 *Samenstelling derde arbitragecommissie*

Ook de derde arbitragecommissie werd opgericht, met opnieuw dezelfde samenstelling als in artikel 4 van het Verdrag van Gent.¹⁵⁸

Ook deze arbitrage draaide uit op een fiasco en het geschil werd ook pas definitief beëindigd in het Webster-Ashburton verdrag van 1842.¹⁵⁹

4.3.2.4 *Conclusie*

De bepalingen van het Verdrag van Gent vertonen net zoals het Verdrag van Washington een duidelijke intentie van beide partijen om de samenstelling van de arbitragecommissies te diversifiëren, ter tegemoetkoming aan de problemen die een binair samengestelde commissie veroorzaakt. Het grotendeels falen van deze arbitragecommissies, in tegenstelling tot het Verdrag van Washington, maakte echter duidelijk dat hun samenstelling weinig werkbaar was.

4.3.3 Internationale arbitrage na de Alabamavorderingen arbitrage

In internationale arbitrage na de Alabamavorderingen arbitrage was het gebruikelijk, zowel in de Continentale als in de Anglo-Amerikaanse traditie, om op zijn minst één arbiter te laten benoemen door een natie die vreemd was aan het conflict. Deze manier is onder meer terug te vinden in de arbitragezaak van het Bryan Verdrag van 1913/1914.¹⁶⁰

Het introduceren van de aanduiding van één of meerdere arbiters door een natie die vreemd was aan het conflict in de Alabamavorderingen arbitrage liet dan ook een blijvende invloed na op internationale arbitrage in zijn geheel.

¹⁵⁸ Art. 6 Verdrag van Gent van 24 december 1814; Art. 7 Verdrag van Gent van 24 december 1814

¹⁵⁹ J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 49.

¹⁶⁰ H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 6.

5 Hoofdstuk 5

5.1 Gevolgen *sensu stricto*

De Alabamavorderingen arbitrage had rechtstreekse gevolgen voor de beide partijen van het geschil:

5.1.1 Beslechten van het geschil

5.1.1.1 *Nakoming schuld*

Op 14 september 1872 werd het geschil beslecht door het Arbitragetribunaal van Genève, dat Groot-Brittannië veroordeelde tot een schadevergoeding van 15,500,00 Amerikaanse dollar.¹⁶¹

Op 9 september 1873, binnen de daarvoor voorziene tijd, kwam Groot-Brittannië haar schuld van 15,500,000 Amerikaanse dollar na aan de Verenigde Staten door de kosteloze afgifte van Amerikaanse obligaties ter waarde van de opgelegde schadevergoeding.¹⁶²

De nakoming van het vonnis van het Arbitragetribunaal had niet alleen gevolgen voor de betrokken partijen, maar ook gevolgen *sensu lato*.¹⁶³

5.1.1.2 *Verdeling onder de slachtoffers*

De Amerikaanse Act of Congress van 5 juni 1882 diende als grondslag voor het oprichten van een nationale *ad hoc* rechtbank die de schadevergoeding zou

¹⁶¹ Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 134.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 98.

¹⁶² T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 23.; F.W. HACKETT 1882, *op. cit.*, 116.; V.V. VEEDER, “The Historical Keystone to International Arbitration: The Party-Appointed Arbitrator—From Miami to Geneva”, *Proceedings of the ASIL Annual Meeting* 2013, vol. 107, (387) 401.

¹⁶³ zie *infra* 5.2.1.1

verdelen onder de slachtoffers die hiertoe een verzoek hadden ingediend en die deze rechtbank hiertoe gerechtigd verklaarde.¹⁶⁴

5.1.2 Totstandbrenging van nationaal en internationaal recht

De Alabamavorderingen hadden de totstandbrenging van nationaal en internationaal recht tot gevolg.

5.1.2.1 *Nationaal recht*

De Alabamavorderingen gaven aanleiding tot een wetswijziging van de Britse Foreign Enlistment Act, d.i. de Britse neutraliteitswetgeving die het private handelen van haar onderdanen beperkte om dit in overeenstemming te brengen met de Britse internationale verantwoordelijkheden.¹⁶⁵

De gewijzigde Foreign Enlistment Act van 1870 beïnvloedde het politieke en juridische denken van Groot-Brittannië inzake neutraliteit tot de Eerste Wereldoorlog, maar werd nadien minder relevant.¹⁶⁶

5.1.2.2 *Internationaal recht*

Het Verdrag van Washington bepaalde de rechtsregels die de arbiters moesten toepassen ter beslechting van het geschil.¹⁶⁷

Groot-Brittannië en de Verenigde Staten verbonden zich er daarenboven toe om deze regels ook in de toekomst onderling na te leven.¹⁶⁸ Hierbij dient vermeld te worden dat Groot-Brittannië naderhand echter weigerde om de due diligence-

¹⁶⁴ Act of Congress van 5 juni 1882; F.W. HACKETT 1882, *op. cit.*, 1.

¹⁶⁵ T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 11.; C. MURRAY, *op. cit.*, 64.; T.G. OTTE, *op. cit.*, 70.; K. ZEMANEK, *op. cit.*, (4) 5.

¹⁶⁶ N. ARIELLI, G.A. FREI en I. VAN HULLE, *op. cit.*, (636) 644.; S. NEFF, *op. cit.*, 52-56.; C. MURRAY, *op. cit.*, 65.

¹⁶⁷ Art. 6 Verdrag van Washington van 8 mei 1871

¹⁶⁸ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 7.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 16.; C. CUSHING, *op. cit.*, 23.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 50.; W.B. LAWRENCE, *op. cit.*, 18.

verplichting te beschouwen als de algemeen geldende standaard in het internationaal recht.¹⁶⁹

5.2 Gevolgen *sensu lato*

De Alabamavorderingen arbitrage had evenzeer gevolgen binnen een ruimer juridisch-historisch kader:

5.2.1 Invloed op internationale arbitrage

5.2.1.1 Bindend karakter van arbitrale uitspraken

Het feit dat het vonnis door beide partijen werd gehonoreerd was een overwinning voor internationale arbitrage in zijn geheel en bevestigde het idee dat arbitrale uitspraken bindend waren.

Nog geen dertig jaar later, in de Haagse Vredesconferentie van 1899, werd bepaald dat “*een beroep op arbitrage een verbintenis om zich te goeder trouw aan het vonnis te onderwerpen impliceert.*”¹⁷⁰

Vandaag de dag staat het vast dat de beslissingen van internationale arbitragetribunalen in principe definitief, bindend en uitvoerbaar zijn.¹⁷¹

Het succes van de Alabamavorderingen arbitrage maakte deel uit van deze evolutie.

¹⁶⁹ Y. DINSTEIN 1982, *op. cit.*, 23.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 99.

¹⁷⁰ Art. 18 Haagse Vredesconferentie I van 1899; M. DOMKE, “International Arbitration”, *Encyclopaedia Britannica* 2019, <https://www.britannica.com/topic/arbitration/International-arbitration#ref27077>.

¹⁷¹ D. GIRSBERGER en N. VOSER, *International Arbitration*, Zürich, Schulthess Juristische Medien AG, 2016, 7.

5.2.1.2 Nieuwe manier van samenstelling van arbitragetribunalen

Het laten van benoemen van arbiters door naties die onafhankelijk waren van het conflict was een nieuwigheid uit het Verdrag van Washington binnen de praktijk van internationale arbitrage.¹⁷²

Hiermee creëerde men een bijkomende zekerheid voor beide partijen dat de arbiters onpartijdig te werk zouden gaan en dat zij het geschil op een eerlijke manier zouden beslechten.¹⁷³

Het betrekken van naties die vreemd waren aan het conflict werd deel van zowel de Continentale als de Anglo-Amerikaanse traditie.¹⁷⁴

5.2.1.3 Arbitrage als alternatief voor oorlog

De internationale gemeenschap van de negentiende eeuw snakte naar een doeltreffend alternatief voor oorlog ter beslechting van internationale geschillen. Dit blijkt onder meer uit artikel 1 van de Haagse Vredesconferentie van 1899, waarin men stipuleerde dat naties het onderlinge gebruik van geweld zo veel mogelijk moesten zien te voorkomen.¹⁷⁵

De Alabamavorderingen arbitrage en haar succesvolle afloop had aangetoond dat internationale arbitrage een werkbaar en vreedzaam alternatief was voor oorlogvoering.¹⁷⁶

¹⁷² R.M.M. WALLACE, *International Law: Fifth Edition*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, 316.; O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *Seventh Edition*, *op. cit.*, 336.; H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 5.

¹⁷³ R.M.M. WALLACE, *op. cit.*, 316.; O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *Seventh Edition*, *op. cit.*, 336.; H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 5.

¹⁷⁴ H.-J. SCHLOCHAUER, *op. cit.*, (4) 5.;

¹⁷⁵ Art. 1 Haagse Vredesconferentie I van 1899

¹⁷⁶ J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 477.

Het steunde het idee van academici dat internationale arbitrage het aantal gewapende conflicten zou kunnen verminderen en volgens sommigen oorlogvoering zelfs volledig zou kunnen vervangen en voorkomen.¹⁷⁷

5.2.2 Invloed op het internationaal recht

5.2.2.1 De overlevering van de Alabama-regels

De regels in artikel 6 van het Verdrag van Washington formuleerden voor het eerst algemene beginselen omtrent het gedrag van neutrale naties in maritieme oorlogvoering.¹⁷⁸

Naast de belofte van Groot-Brittannië en de Verenigde Staten om deze regels ook in de toekomst onderling na te leven, kwamen beide grootmachten overeen om de regels van artikel 6 aan de andere maritieme machten ter kennis te brengen en hen uit te nodigen om in te stemmen met deze regels als nieuwe standaard binnen het internationale recht.¹⁷⁹

Deze zouden later ook effectief worden neergeschreven in de Haagse Vredesconferentie van 1907, weliswaar in licht andere bewoording. Het begrip 'due diligence' werd immers niet goed onthaald door de internationale maritieme gemeenschap, inclusief Groot-Brittannië. Ter tegemoetkoming aan deze bezwaren werd geopteerd voor het minder gewichtige 'met alle middelen die men tot haar beschikking heeft'.¹⁸⁰

¹⁷⁷ J. SEXTON, *op. cit.*, (449) 478.; H. STEINBERGER, *op. cit.*, (42) 43.

¹⁷⁸ Art. 6 Verdrag van Washington van 8 mei 1871; C.F. ADAMS, *op. cit.*, 7.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 99.

¹⁷⁹ C.F. ADAMS, *op. cit.*, 7.; T. BINGHAM, *op. cit.*, (1) 16.; C. CUSHING, *op. cit.*, 23.; J.D. GRAHAM en H.T. KING JR., *op. cit.*, (42) 50.; W.B. LAWRENCE, *op. cit.*, 18.

¹⁸⁰ Art. 5 Haagse Vredesconferentie XII van 1907; art. 8 Haagse Vredesconferentie XII van 1907; Y. DINSTEIN 1982, *op. cit.*, 22-23.; P. SEIDEL, *op. cit.*, (97) 99.

Men lijkt hierdoor uitdrukkelijk te hebben gekozen voor een relatieve, en dus geen absolute, verplichting voor de neutrale natie om de bouw en uitrusting van oorlogsschepen voor een van de oorlogvoerende partijen te verhinderen.¹⁸¹

5.2.2.2 *Het uitsluiten van nationaal recht ter rechtvaardiging van schendingen van internationaal recht*

In haar vonnis stelde het Arbitragetribunaal van Genève dat regels van nationaal recht niet konden worden ingeroepen als rechtvaardigingsgrond voor de schending van internationale verplichtingen.¹⁸²

Deze beslissing creëerde een juridisch principe van internationaal recht waar in de eeuwen nadien verder op werd gebouwd door middel van wetgeving, rechtspraak en rechtsleer.

Zo werd het opgenomen in artikel 13 van de Draft Declaration on Rights and Duties of States van 1949, in artikel 27 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht van 23 mei 1969 en in artikel 3 van de Draft articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts van 2001.¹⁸³

Het Permanent Hof van Internationale Justitie volgde deze rechtspraak reeds in het verleden. Zo baseerde het Permanent Hof zich op dit juridisch principe in het Advies van 1925 over de Conventie inzake de uitwisseling van Griekse en Turkse

¹⁸¹ Y. DINSTEIN 1982, *op. cit.*, 22.

¹⁸² Arbitragetribunaal van Genève, 14 September 1872, *op. cit.*, 131.; O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *Eight Edition, op. cit.*, 41.

¹⁸³ Art. 13 van de Draft Declaration on Rights and Duties of States van 1949; Art. 27 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht van 23 mei 1969; Art. 3 Draft articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts van 2001; J.R. CRAWFORD, "State Responsibility", *Oxford Public International Law* 2006, <https://opil-ouplaw.com.kuleuven.ezproxy.kuleuven.be/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e1093#law-9780199231690-e1093-div1-2>; O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *Seventh Edition, op. cit.*, 40.

bevolkingen en in het Advies van 1932 in de zaak over de vrije zones van Haute-Savoie en Gex.¹⁸⁴

5.2.2.3 Staatsaansprakelijkheid

Ten slotte schied de Alabamavorderingen arbitrage een vroeg precedent voor het principe van staatsaansprakelijkheid. Een precedent dat nog steeds verder wordt ontwikkeld in tal van modernere gebieden zoals internationale handel en internationaal terrorisme.¹⁸⁵

Staatsaansprakelijkheid houdt in dat een natie “*aansprakelijk wordt gesteld voor een gedraging (een handeling of een nalatigheid) die een schending van een internationale verplichting vormt en die hem uit hoofde van het internationale recht kan worden toegerekend.*”¹⁸⁶

De Alabamavorderingen arbitrage toonde aan dat een natie kon worden gestraft voor het niet voorkomen dat personen binnen haar jurisdictie vijandelijke handelingen stelden tegen de belangen van een andere natie, in kennelijke strijd met de internationale verplichting van die natie om misbruik van haar grondgebied te voorkomen.¹⁸⁷

¹⁸⁴ Advies PCIJ Rep., ser.B., No.10, 1925.; Advies PCIJ Rep., ser. A/B, No.46, 1932.; O. MARTIN-ORTEGA en R.M.M. WALLACE, *Seventh Edition, op. cit.*, 40.

¹⁸⁵ H. ARKIN, “New Opportunities for Arbitration in East/West Trade”, *Global Business & Development Law Journal* 1990, vol. 3, nr. 2, (495) 499.; J.R. CRAWFORD, “State Responsibility”, *op. cit.*; J. VAN NIERKERK, *op. cit.*, (175) 239.

¹⁸⁶ Article 2 Draft articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts van 2001; J.R. CRAWFORD., “State Responsibility”, *op. cit.*; Y. DINSTEIN, *Non-International Armed Conflicts in International Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2014, 116.

¹⁸⁷ K.M. LINNAN, “Iran Air Flight 655 and Beyond: Free Passage, Mistaken Self-Defense, and State Responsibility”, *The Yale Journal of International Law* 1991, vol. 16, nr. 2, (246) 262.; J.N. MAOGOTO, “Countering terrorism: From wigged judges to helmeted soldiers – Legal perspectives on America’s counter-terrorism responses”, *San Diego International Law Journal* 2004, (239) 276.; J. VAN NIERKERK, *op. cit.*, (175) 239.

6 Conclusie

Waar het starten van een oorlog ter beslechting van bestaande geschillen tussen naties een veelgebruikte methode was geweest in de geschiedenis van de mensheid tot dan toe, snakte de moderne wereld van de negentiende eeuw naar alternatieven.

De Alabamavorderingen arbitrage toonde aan dat internationale geschillen op een effectieve manier tot een einde konden worden gebracht, zonder noodzaak aan het gebruikelijke leed en bloedvergiet.

In dit werk werd gezocht naar een antwoord op de volgende onderzoeksvraag: op welke manier oefende de Alabamavorderingen arbitrage een invloed uit op de ontwikkeling van internationale arbitrage in de Moderne Tijd en welke rol speelde zij in de totstandkoming van nationaal en internationaal recht?

6.1.1 Invloed op internationale arbitrage in de Moderne Tijd

Het aanbrengen van een nieuwe manier om arbitragetribunalen samen te stellen en de vergrote geloofwaardigheid die dat tot gevolg had, maakte van de Alabamavorderingen arbitrage een essentiële schakel in de vormgeving en heropleving van internationale arbitrage in zijn geheel.

Het betrekken van naties die vreemd waren aan het conflict werd de nieuwe norm binnen internationale arbitrage in de westerse wereld.

Het succes van de Alabamavorderingen arbitrage hielp in het overtuigen van de internationale gemeenschap dat uitspraken van arbitragetribunalen wel degelijk werden – en moesten worden – nagekomen, wat van internationale arbitrage een overtuigend alternatief maakte voor oorlogvoering.

6.1.2 Rol in totstandkoming van nationaal en internationaal recht

Daarnaast is de invloed van de Alabamavorderingen op nationaal en internationaal recht nog tot op de dag van vandaag zichtbaar in wetgeving, rechtspraak en rechtsleer.

De Alabamavorderingen gaven aanleiding tot een wijziging van de Britse neutraliteitswetgeving. De Foreign Enlistment Act van 1819 werd vervangen door de Foreign Enlistment Act van 1870. De Foreign Enlistment Act van 1870 beïnvloedde het politieke en juridische denken van Groot-Brittannië inzake neutraliteit tot de Eerste Wereldoorlog, maar werd nadien minder relevant.

De regels van artikel 6 van het Verdrag van Washington formuleerden voor het eerst algemene beginselen omtrent het gedrag van neutrale naties in maritieme oorlogvoering. Zij zouden later grotendeels worden overgenomen in de Haagse Vredesconferentie van 1907.

Het Arbitragetribunaal vestigde het principe dat een natie geen nationale wetgeving kon inroepen ter rechtvaardiging van het niet nakomen van haar internationale verplichtingen. Dit principe werd meermaals bevestigd in latere wetgeving, rechtspraak en rechtsleer.

Ten slotte legde de Alabamavorderingen arbitrage de basis voor de ontwikkeling van staatsaansprakelijkheid

Het is veilig te concluderen uit de bevindingen van dit werk dat de Alabamavorderingen arbitrage een essentiële schakel vormt in de ontwikkeling van internationale arbitrage in de Moderne Tijd en dat zij een pertinente invloed uitoefende op de totstandkoming van nationaal en internationaal recht door de eeuwen heen.

7 Bibliografie

7.1 Wetgeving

Jay-verdrag van 19 november 1794,

https://en.wikisource.org/wiki/Jay%27s_Treaty.

Art. 7 Verdrag van Gent van 24 december 1814,

https://en.wikisource.org/wiki/Treaty_of_Ghent.

Foreign Enlistment Bill, House of Lords, 1819,

<https://api.parliament.uk/historic-hansard/lords/1819/jun/28/foreign-enlistment-bill>.

Foreign Enlistment Act van 1819

Verklaring van Parijs betreffende Maritiem Recht van 16 april 1856,

https://content.ecf.org.il/files/M00934_TreatyOfParis1856English.pdf.

Britse Verklaring van Neutraliteit in de Amerikaanse Burgeroorlog van 13 mei 1861,

https://en.wikisource.org/wiki/British_proclamation_of_neutrality_in_the_American_Civil_War.

Foreign Enlistment Act van 1870,

<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/Vict/33-34/90/2008-07-21>.

Verdrag van Washington van 8 mei 1871,

https://en.wikisource.org/wiki/Treaty_of_Washington.

Act of Congress van 5 juni 1882

Haagse Vredesconferentie I van 1899,

https://avalon.law.yale.edu/19th_century/hague01.asp.

Haagse Vredesconferentie XII van 1907, [https://ihl-](https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/Article.xsp?documentId=FDFA76390BA)

[databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/Article.xsp?documentId=FDFA76390BA](https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/Article.xsp?documentId=FDFA76390BA)
[B444EC12563CD005174A2&action=OpenDocument](https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/Article.xsp?documentId=FDFA76390BA).

Advies PCIJ Rep., ser.B., No.10, 1925,
http://www.worldcourts.com/pcij/eng/decisions/1925.02.21_greek_turkish.htm.

Advies PCIJ Rep., ser. A/B, No.46, 1932,
http://www.worldcourts.com/pcij/eng/decisions/1929.08.19_savoy_gex.htm.

Draft Declaration on Rights and Duties of States van 1949,
https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/commentaries/2_1_1949.pdf.

Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht van 23 mei 1969, *BS* 25 december 1993, 28.706.

Draft articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts van 2001,
https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/commentaries/9_6_2001.pdf.

7.2 Rechtspraak

US Supreme Court, 12 maart 1822, *The Santissima Trinidad*, 20 U.S. 283,
<https://supreme.justia.com/cases/federal/us/20/283/>.

Court of the Exchequer in Westminster, *Attorney-General v. Sillem and others, Claiming the Vessel 'Alexandra' Seized under the Foreign Enlistment Act* (59 George III. Chapter 69), 1863,
<https://heinonline.org/HOL/LandingPage?handle=hein.trials/acja0001&div=1&src=home>.

Arbitragetribunaal van Genève (gevestigd door artikel I van het Verdrag van Washington van 8 mei 1871), 14 September 1872, *Reports of International Arbitration Awards* 2012, vol. XXIX, 125-134.

7.3 Rechtsleer

7.3.1 Boeken

7.3.1.1 Primaire bronnen

CUSHING, C., *Treaty of Washington: Its Negotiation, Execution, and the Discussion Relating Thereto*, New York, Harper & Brothers, 1873, 257 p.

LAWRENCE, W.B., *The Treaty of Washington*, Providence, Hammond, Angell & Co, 1871, 26 p.

RUSSEL, R.W., *Neutral relations and the treaty of Washington*, Washington D.C., M’Gill & Witherow, 1872, 56 p.

X, *Réclamations de l’Alabama: Contre-mémoire des États-Unis présenté au tribunal d’arbitrage a Genève conformément aux dispositions du Traité de Washington*, Parijs, De Dubuisson et Co, 1872, 28 p.

X, *The case of the United States, to be laid before the Tribunal of arbitration, to be convened at Geneva under the provisions of the treaty between the United States of America and Her Majesty the Queen of Great Britain, concluded at Washington, May 8, 1871*, Washington, Government Printing Office, 1871, 502 p.

7.3.1.2 Secundaire bronnen

ABBENHUIS, M., *An Age of Neutrals, Great Power Politics, 1815-1914*, Cambridge, Cambridge University Press, 2014, 300 p.

ADAMS, C.F., *Before and after the Treaty of Washington: The American Civil War and the War in the Transvaal*, New York, Society, 1902, 142 p.

ADAMS, E.D., *Great Britain and the American Civil War*, Berlijn, Cornelsen Verlag GmbH, 2007, 340 p.

ADAMS, H., *History of the United States of America (1801–1817)*, Cambridge, Cambridge University Press, 1892, 369 p.

ALLEN, H.C., *Great Britain and the United States: A History of Anglo-American Relations*, Londen, Forgotten books, 2017, 1030 p.

BUTLER, N.M., *International Arbitration*, New York, American association for international conciliation, 1909, 410 p.

CECIL TURNER, J.W., *Kenny's Outlines of Criminal Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2013, 658 p.

COOK, A., *The Alabama Claims: American Politics and Anglo-American Relations, 1865-1872*, Ithaca, Cornell University Press, 1975, 261 p.

DINSTEIN, Y., *Non-International Armed Conflicts in International Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2014, 264 p.

DONALD, D.H. en RANDALL J.G., *The Civil War and Reconstruction*, Lexington, D.C. Heath and Company, 1969, 866 p.

FITZPATRICK, C., *International Arbitration*, New York, American association for international conciliation, 1911, 278 p.

GIRSBERGER, D., VOSER, N., *International Arbitration*, Zürich, Schulthess Juristische Medien AG, 2016, 560 p.

GOOCH, G.P., WARD, A.W., *The Cambridge History of British Foreign Policy, 1783–1919*, Cambridge, Cambridge University Press, 2011, 648 p.

HACKETT, F.W., *Geneva Award Acts: With Notes, and References to Decisions of the Court of Commissioners of Alabama Claims*, Boston, Little, Brown, and Company, 1882, 182 p.

HACKETT, F.W., *Reminiscences of The Geneva Tribunal*, Boston, Houghton Mifflin Boston, 1911, 470 p.

MARTIN-ORTEGA, O. en WALLACE, R.M.M., *International Law: Eight Edition*, Londen, Sweet & Maxwell, 2016, 393 p.

MARTIN-ORTEGA, O. en WALLACE, R.M.M., *International Law: Seventh Edition*, Londen, Sweet & Maxwell, 2013, 392 p.

MOORE, J.B., *History and Digest of the International Arbitrations to which the United States has been a Party*, Washington, Government Printing Office, 1898, 848 p.

MURRAY, C., *SALUS POPULI SUPREMA LEX The Development of National Security Jurisprudence Prior to the First World War*, Durham, Master of Jurisprudence Thesis Department of Law Durham University, 2006, 180 p.

NEFF, S., *The Rights and Duties of Neutrals: A General History*, Manchester, Manchester University Press, 2000, 256 p.

OTTE, T.G., *The Making of British Foreign Policy, 1865-1914*, Cambridge, Cambridge University Press, 2011, 437 p.

PAXSON, F.L., *The American Civil War*, Londen, Williams and Norgate Press, 1945, 259 p.

RALSTON, J.H., *International Arbitration Form Athens to Locarno*, Palo Alto, Stanford University Press, 1929, 417 p.

ROLAND, C.P., *The Confederacy*, Chicago, The University of Chicago Press, 1960, 218 p.

SINHA, M., *The Slave's Cause: A History of Abolition*, New Haven, Yale University Press, 2016, 768 p.

SMITH, E.B., *The Death of Slavery*, Chicago, The University of Chicago Press, 1967, 225 p.

SMITH, F.E., *International Law*, Londen, The Temple Primers, 1900, 302 p.

SPENCER, W.F., *The Confederate Navy in Europe*, Tuscaloosa, University of Alabama Press, 1983, 288 p.

TRAUTSCH, J.M., *The Genesis of America, US Foreign Policy and the Formation of National Identity, 1793–1815*, Cambridge, Cambridge University Press, 328 p.

VERZIJL, J.H.W., *International Law in Historical Perspective Part IX-B: The Law of Neutrality*, Alphen aan de Rijn, Sijthoff & Noordhoff, 1979, 328 p.

WALLACE, R.M.M., *International Law: Fifth Edition*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, 370 p.

7.3.2 Tijdschriften

7.3.2.1 Primaire bronnen

MACKAY, C., “The Alabama Claims”, *The London Review* 1867, 256-257.

MALESPINE, M. “The Rebel Cruisers, The Confederate Navy.”, *The New York Times* 1863, 2.

X, “Alabama Claims Decision”, *Harvard Law Review* 1887, 204-205.

X, “Lord Russel on the Foreign Enlistment Act”, *The Saturday Review* 1863, 341-342.

X, “The Alabama Claims”, *The Graphic* 1872, 155.

X, “The Alabama Claims”, *The National Union of Conservative and Constitutional Associations* 1872, 1-10.

X, “The Alabama Claims”, *The Saturday Review* 1868, 259-260.

X, “The Case of the United States, to be laid before the Tribunal of Arbitration to be convened at Geneva: Case presented on the part of the Government of Her Britannic Majesty to the Tribunal of Arbitration constituted under Art. 1 of the Treaty concluded at Washington on the 8th of May, 1871, between Her Britannic Majesty and the United States of America.”, *Foreign and Commonwealth Office Collection* 1872, 535-575.

X, “The Claims of the United States: Art. IX. Case on behalf of the Government of the United States submitted to the Tribunal of Arbitration to be convened at Geneva under the Treaty of Washington of the 8th of May, 1871.”, *Government printing office* 1872, 549-585.

7.3.2.2 *Secundaire bronnen*

ARIELLI, N., FREI, G.A. en VAN HULLE, I., “The Foreign Enlistment Act, International Law, and British Politics, 1819–2014.” *The International History Review* 2015, 636-656.

ARKIN, H., “New Opportunities for Arbitration in East/West Trade”, *Global Business & Development Law Journal* 1990, vol. 3, nr. 2, 495-522.

BINDSCHEDLER, R.L., “Neutrality, Concept and General Rules”, *Encyclopedia of Public International Law* 1982, 9-14.

BINGHAM, T., “The Alabama Claims Arbitration”, *International and Comparative Law Quarterly* 2005, 1-25.

DINSTEIN, Y., “Neutrality in Sea Warfare”, *Encyclopedia of Public International Law* 1982, 19-28.

FRASER, H.S., “Sketch of the History of International Arbitration”, *Cornell Law Review* 1926, vol. 11, nr. 2, 179-208.

GEYL, P., “De Amerikaanse Burgeroorlog en het probleem der onvermijdelijkheid”, *Mededelingen der Koninklijke Nederlandsche Akademie van Wetenschappen* 1949, nr. 12, 295-340.

GRAHAM, J.D. en KING JR., H.T., “Origins of modern international arbitration”, *Dispute Resolution Journal* 1996, 42-53.

GROVE, E.J., “Blockade”, *The Oxford Encyclopedia of Maritime History* 2007, vol. 1, 298-303.

HERTZBERG, H., “Over there, A new history of Britain’s role in the American Civil War.”, *The New Yorker* 2011, 62.

HOAR, G.F., “Remarks on the influence of Hon. William M. Evarts at the Geneva Conference of Arbitration”, *Proceedings of the American Antiquarian Society* 1899, 102-103.

KUSSBACH, E., “Neutrality Laws”, *Encyclopedia of Public International Law* 1984, 28-31.

LINNAN, K.M., “Iran Air Flight 655 and Beyond: Free Passage, Mistaken Self-Defense, and State Responsibility”, *The Yale Journal of International Law* 1991, vol. 16, nr. 2, 246-386.

MAOGOTO, J.N., ““Countering terrorism: From wigged judges to helmeted soldiers – Legal perspectives on America’s counter-terrorism responses”, *San Diego International Law Journal* 2004, 239-296.

MESSAMORE, B.J., “Diplomacy or duplicity? Lord Lisgar, John A. Macdonald, and the Treaty of Washington 1871”, *The Journal of Imperial and Commonwealth History* 2004, 29-53.

MILES, C.A., “Sir Stafford Northcote's Ode to the Fourth Article: an insight into the negotiation of the 1871 Treaty of Washington”, *Cambridge Journal of International and Comparative Law* 2015, 167-180.

PARRILLO, N., “The De-Privatization of American Warfare: How the U.S. Government Used, Regulated, and Ultimately Abandoned Privateering in the Nineteenth Century”, *Yale Journal of Law & the Humanities* 2007, vol. 19 nr. 1, 1-97.

SCHLOCHAUER, H.-J., “Jay Treaty”, *Encyclopedia of Public International Law* 1997, vol. 3, 4-7.

SEIDEL, P., “The Alabama”, *Encyclopedia of Public International Law* 1992, vol. 1, 97-99.

SEXTON, J., “The Funded Loan and the Alabama Claims”, *Diplomatic History* 2003, 449-478.

STEINBERGER, H., “Judicial settlement of international disputes”, *Encyclopedia of Public International Law* 1997, vol. 3, 42-55.

VAN NIERKERK, J., “The story of the CSS Alabama”, *Fundamina: A Journal of Legal History* 2007, vol. 13 nr. 2, 175-250.

VEEDER, V.V., “The Historical Keystone to International Arbitration: The Party-Appointed Arbitrator—From Miami to Geneva”, *Proceedings of the ASIL Annual Meeting* 2013, vol. 107, 387-405.

X, “Treaty of Ghent”, *The Advocate of Peace* 1915, vol. 77 nr. 3, 49-50.

ZEMANEK, K., “Neutral Nationals”, *Encyclopedia of Public International Law* 1984, 4-7.

7.3.3 Online bronnen

BOTHE, M., “Neutrality, Concept and General Rules”, *Oxford Public International Law* 2015
<https://opil.ouplaw.com/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e349>.

CHADWICK, E., “The British View of Neutrality in 1872”, *Nottingham Trent University* 2018,
http://irep.ntu.ac.uk/id/eprint/33647/1/11074_Chadwick_v2.pdf, 28 p.

CRAWFORD, J.R., “State Responsibility”, *Oxford Public International Law* 2006,
<https://opil-ouplaw-com.kuleuven.ezproxy.kuleuven.be/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e1093#law-9780199231690-e1093-div1-2>.

DOMKE, M., “International Arbitration”, *Encyclopaedia Britannica* 2019,
<https://www.britannica.com/topic/arbitration/International-arbitration#ref27077>.

KOIVUROVA, T., “Due Diligence”, *Oxford Public International Law* 2010,
<https://opil.ouplaw.com/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e1034>.

LEEFE, J.G., “Privateering”, *Canadian Encyclopedia* 2015, https://search-proquest-com.kuleuven.ezproxy.kuleuven.be/docview/2316377347?rfr_id=info%3Axri%2Fsid%3Aprimo.

TIKKANEN, A., “Jay Treaty”, *Encyclopædia Britannica* 2007, <https://academic.eb.com/levels/collegiate/article/Jay-Treaty/43452>

VAN HULLE, I., “The Treaty of Washington and Neutrals’ Duty of Due Diligence”, *Oxford Public International Law* 2019, <https://opil.ouplaw.com/page/808>.

X, “1861–1865: The Civil War and International Diplomacy”, *Office of the Historian* 2017, <https://history.state.gov/milestones/1861-1865/foreword>.

X, “Alabama Claims”, *Encyclopædia Britannica* 2020, <https://academic-eb-com.kuleuven.ezproxy.kuleuven.be/levels/collegiate/article/Alabama-claims/5324>.

X, “American Civil War”, *Encyclopædia Britannica* 2020, <https://academic.eb.com/levels/collegiate/article/American-Civil-War/6104>.

X, “The Alabama Claims, 1862-1872”, *Office of the Historian* 2017, <https://history.state.gov/milestones/1861-1865/alabama>.

X, “Treaty of Ghent”, *Encyclopædia Britannica* 2020, <https://www.britannica.com/event/Treaty-of-Ghent>.

AFDELING
Straat nr bus 0000
3000 LEUVEN, België
tel. + 32 16 00 00 00
fax + 32 16 00 00 00
@kuleuven.be
www.kuleuven.be

